

РІЧНИК

Студентського Кружка

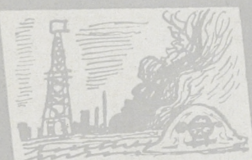


при

Українськім Інституті св. Івана



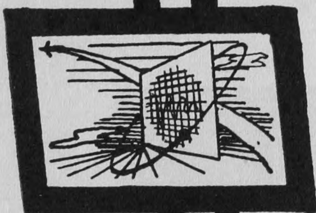
в Едмонтоні, Алберта



1953

У ТРИДЦЯТ-П'ЯТІ РОКОВИНИ
1918 - 1953





РІЧНИК

Студентського Кружка



при

Українськім Інституті св. Івана



в Едмонтоні, Алберта



1953

У ТРИДЦЯТ-П'ЯТІ РОКОВИНИ
1918 - 1953

У цім році коронації Її Величности Королевої II. наші думки мимоволі зупиняються над сторінками розвою історії людства. Перед нами встають картини від передісторичних часів людства до сьогодні . . . картини занепаду, розвитку і вічного шукання за кращим завтра.

Ми віримо, що в демократичній системі, яку представляє наша Королева, ми зможемо найлегше розвязувати проблеми нашого суспільства та будувати краще завтра для тих, що прийдуть по нас.

БОЖЕ ЩАСТИ ЇЇ!



ЇЇ ВЕЛИЧНІСТЬ КОРОЛЕВА ЕЛИСАВЕТА II.

ПРИСВЯТА

Присвячуємо цей річник тим піонерам, що тридцять пять років тому дали почин цій виховній інституції. Ґратулюємо перших питомців, що так гідно оправдали сподівання щирих жертводавців на потреби Інституту ім. М. Грушевського. Дякуємо сердечно тим Директорам, що не жаліли свого дорогого часу та здібностей і управляли цією інституцією дотепер.

Нехай ці короткі рядки будуть якнайщирішою подякою для Вас, від тих, що тоді ще не були народжені. Ви більш працювали, ліпше плянували й більше віддали, ніж самі тоді відчували.

Студенти Українського Інституту св. Івана
в Едмонтоні.



УКРАЇНСЬКИЙ ІНСТИТУТ СВ. ІВАНА В ЕДМОНТОНІ

Передмова

Не хочеться вірити, що нам припала та велика відповідальність видати річник в 35-літню річницю від заснування Українського Інституту ім. М. Грушевського (тепер Укр. Інститут св. Івана) в Едмонтоні, Алберта.

Нам трудно уявити собі ті часи піонерських злиднів. Воно дійсно трудно належно оцінити всі надлюдські зусилля наших перших поселенців, їхню щиру жертвенність та непохитний гін уперед, що спільно добилися великих успіхів у всіх ділянках громадського та культурно-освітнього життя.

Знаємо, що перші студенти були учнями середньої й вищої шкіл. Були й студенти університету, але це була рідкість. На студентів університету дивилися тоді, як на людей дорослих, бо дійсно вони вже були старші віком. Вони приїхали були до Канади з вищою освітою й певною метою. Вони були звязані з Рідним Краєм, з його традиціями і його культурою. Тому не дивно, що перші наші студенти були тими каменярами на культурно-освітнім полі.

Ми, теперішні студенти, маємо багато дечого завдячити тим основникам українських інституцій, бо через їхню тодішню працю, наші родичі усвідомили собі бажання, щоб ми, їхні діти, одержали вищу освіту.

Цього року додаємо до річника нові відділи. Затримуємо відділ спогадів про наших жертводавців і питомців, а додаємо новий відділ з життя наших бувших питомців. В цьому числі нашого Річника ми бажаємо відзначити нашого першого мецената Українського Інституту св. Івана, як також великого українського винахідника й науковця, що на його славну память засновано Українську Бібліотеку в Албертійськім Університеті.

Редакційний Комітет.

Дирекція -- 1953


СТ. ЦИБАК
Заст. Голови

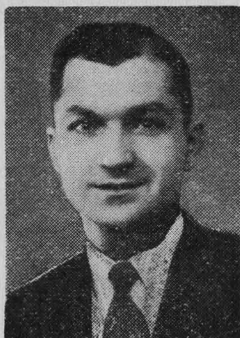

СТ. МИСАК
Скарбник


М. МАГУС
Писар


Др. Н. Д. Голубіцький


П. А. МІСКІВ
Голова Дирекцій

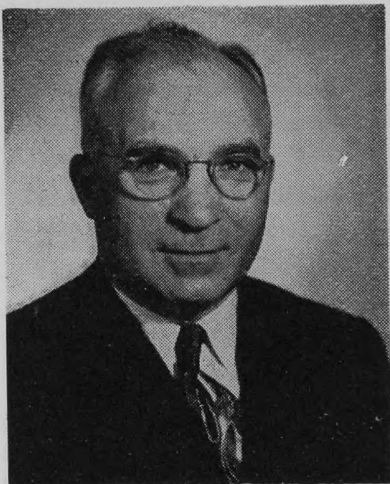

ВАС. КОСТАШ


ІВ. НИКИФОРУК


О ЧЕРНЕЦЬКИЙ
Відпоручник до Пров.
Екз. С.У.С.


Пані Е. СИРОТЮК

Управа



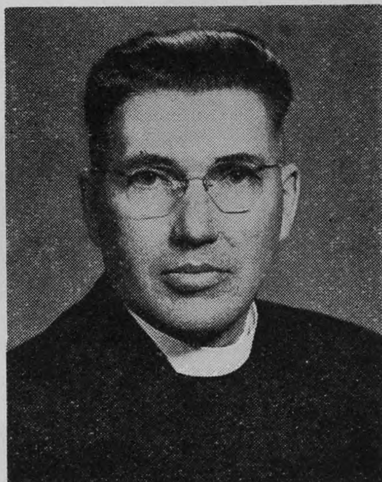
П. А. МІСЬКІВ
Голова Дирекції



Д-ка С. СЕНИШИН
Настоятелька Дівчат



Др. ОРЕСТ СТАРЧУК
Проф. Українознавства
і Укр. Історії



Всеч. о. В. СЕНИШИН
Ректор — Учитель Мови
і Релігії

ШИРША РАДА УКРАЇНСЬКОГО ІНСТИТУТУ СВ. ІВАНА

Др. Дмитро Мельник, Едмонтон; Олекса Гарасим, Мондер, Алта.; Н. В. Ґавінчук, Смокі Лейк, Алта.; С. А. Склепович, Вілінґдон, Алта.; І. В. Гуцуляк, Ендру, Алта.; Д. Чорноморець, Вайлдвуд, Алта.; Іван Василик, Редвотер, Алта.; І. П. Світик, Келґарі, Алта.; В. Котишин, Мирнам, Алта.; Н. Байдала, Веґревіл, Алта.; О. Лукіянчук, Торсбі, Алта.; Із. Ґорецький, Торгилд, Алта.

УПРАВА СТУДЕНТСЬКОГО КРУЖКА ПРИ ІНСТИТУТІ СВ. ІВАНА 1952 — 1953



Перший ряд — сидять зліва: п-а С. Гарапнюк, писарка; Б. Безбородька, голова; п-а Е. Семелюк, заступниця голови.

Другий ряд: Б. Стюарт і п-а О. Хомяк, конвінори спортового комітету; Гр. Мосійчук і п-а М. Воробець, програмовий комітет; Євген Василик, скарбник.

СЛОВО ВІД ГОЛОВИ СТУДЕНТСЬКОГО КРУЖКА

На початку цього семестра я висказав свої побажання студентам і надію, що цей рік буде для нас веселий та успішний в Інституті св. Івана. Тепер здається мені, що мої бажання здійснилися.

Чи можемо щиро сказати, що ми виконали все, що від нас вимагали наші родичі, церква, інститут і університет? Без сумніву ми можемо відповісти, що так. Ми є тільки людьми і як такі робимо помилки. Ми мусимо признати, що ми часто сперечалися, нераз занедбували свою працю, деколи заскоро висказували свої погляди або недобачали наслідків своїх чинів. Ми переконані в тому, що ніхто з нас не жалує часу, що ми перебували в клясах університету, ні свого перебування в Інституті. Ми ви-

конали те, що людство від початку свого існування намагається виконати, а це жити вкупі і зрозуміти один одного, як годиться цивілізованій людині.

Ми познайомилися з багатьома в університеті, але перебуваючи в Інституті, ми здобули приятелів. Від імени студентів-питомців Інституту передаю сердечну подяку всім жертводавцям і працівникам, що так щиро і старанно працювали, щоб Інститут був нам за дім. Також від імени всіх студентів бажаю передати найсердечнішу подяку Всеч. отцеві і добродійці Сенишин за їхнє взірцеве відношення до нас. Ми дійсно відчули їхні зусилля в нашу користь і бажаємо їм щастя й здоровля в майбутньому.

Я певен, що не заскоро ґратулювати наших питомців Українського Інституту св. Івана з вислідами цьогорічних іспитів. Ви працювали тяжко і чесно і Ваші зусилля будуть винагороджені. Висказую якнайщиріші бажання тим студентам, що закінчили свої студії й незабаром ступлять на новий шлях життя.

Богдан Безбородька.

З'їзд

Як минулими роками, так і цього року Загальний Зїзд відзначився високим числом гостей та обговореними справами. Найважнішою справою був плян дальшого розвою нашого Інституту. Після довшої дискусії рішено, щоб Дирекція прослідила можливість перемінити наш Інститут на філіяльну колеґію в злуці з Албертійським Університетом.

Було приємно, що президент університету Др. Стюарт відвідав наш зїзд у неділю 9-го листопада й виголосив на ньому блискучу промову. Він засвідчив високу позицію Інституту, як виховної установи при Університеті. Хоч Інститут і не є складовою частиною Університету, то все ж таки він виконує важливу ролю в вихованні студентської молоді.

Студенти також взяли активну участь в нарадах загального зїзду і СУМК. Народні зїзди є частиною їхнього життя й вони досконало себе представили. Їхній відпоручник Ярослав Сенів передав привіт, як також висказав сильні і слабі сторони нашого громадського життя.

Минулого року ми були щасливі, що мали на з'їзді співучі кружки з Ендру, Ту Гілс і Смокі Лейк. Цього року, з певних причин, не можливо було їм прибути, зате хор з Річмонд Парк дав концерт разом з церковним хором з Едмонтону. Оцінку виступу хору з Річмонд Парк, подаємо за репортажем "Українського Голосу" з 17-го грудня, 1952.

Ця місцевість розташована 120 миль на північ від Едмонтону, але хористи, в кількості 20 осіб, всі з фармів, не шкодували ні труду, ні часу, щоб прибути автомашинами на З'їзд і збагатити концерт.

Дириґентом цього хору є п. Федь Хрущ, волиняк, добре знаний в північних околицях Алберти, великий аматор українського мистецтва, а зокрема пісні, активний громадсько-церковний діяч і патріот. Його захоплення піснею та щира любов до української культури захоплює молодь, яка теж переймається цим захопленням і віддано працює на культурному полі.

Любов молоді до пісні, прищеплена п. Хрущем, така велика, що хористи, не зважаючи на значну віддаль один від одного, часто в несприятливу погоду й інші перешкоди, завжди охоче на час сходяться й з зїзджаються на проби та вперто, завзято і спільно працюють. Це нагадує оті давніші добрі часи, коли наші люди щиро працювали для загального народного добра, коли в загальних сходинах і праці, знаходили собі розраду, вдоволення, втіху та спільно робили народне діло.

Хор має добрі успіхи. Підчас візитації Високопреосвященого Владики Іларіона в Ґресленд, Алберта, цей хор співав Архиєрейську Службу Божу і надав їй особливої краси і величности.

На цім концерті хор відспівав, після короткої вступної промови п. Хруща, такі пісні: 1. Молитва "Немає іншої надії"; 2. "Ой не гаразд"; 3. "Ой піду я"; 4. "Час додому час"; 5. Ой пє Байда"; 6. Бють пороги." Виконання було знамените. Зіспіваність хору прекрасна, а вправність дириґента досконала. Гучні, рясні і довгі оплески були цілком заслуженою нагородою для хору.



ХОР З ОКОЛИЦІ РИЧМОНД ПАРК ПІД КЕРІВНИЦТВОМ п. Ф. ХРУЩА

Також треба спімнути, що хор Української Православної Катедри дійсно відзначився. Цим хором едмонтонці гордяться і мають на те певну причину.

Одною з приємних сторінок Зїзду була реюнія бувших питомців наших виховних інституцій. В пятницю вечером зібралося поверх сотні бувших питомців і їх подруг. Господарем вечора був Всеч. о. В. Сенишин. Після перечитання пропонованого статуту і правильника, що його присутні прийняли, всі засіли до спільної перекуски. Відновлення давнішого знайомства, познайомлення з другими та в приятельській гутірці, вечір скоро пройшов.

Ініціятором цього вечерка була Краєва Управа, котру було вибрано на послідній Ювілейнім Зїзді СУС в Вінніпеґу в липні, 1952 року. До неї входять: Др. Н. Д. Голубіцький, голова; п. С. Цибак, скарбник; та Всеч. о. В. Сенишин, писар.

Оригінальний проєкт статуту, який був прийнятий в Едмонтоні, зістав змодифікований в Саскатуні на реюнії бувших питомців. Подаємо його для ширшого познайомлення наших питомців, теперішніх і бувших.

Також подаємо список і адреси питомців. Цей адресар не є повний і певний, але як такий представляє наші зусилля відшукати наших питомців. Їх є багато більше. Озовіться!

НАЧЕРК ПРОПОНОВАНОГО СТАТУТУ БУВШИХ ПИТОМЦІВ ВИХОВНИХ ІНСТИТУТІВ

Статут бувших питомців виховних інституцій у Канаді, а саме: Бурси ім. А. Коцка в Вінніпеґу, Українського Інституту ім. П. Могили в Саскатуні та його філії в Вінніпеґу, Інституту ім. Т. Шевченка в Веґревіл, Українського Інституту ім. М. Грушевського (тепер Укр. Інституту св. Івана) в Едмонтоні та Колеґії св. Андрея в Вінніпеґу.

1. Назва Товариства

Не вирішена. Остаточно буде вирішена на Загальнім Зїзді.

2. Цілі Товариства

а) Дати змогу бувшим питомцям тримати звязок між собою.

б) Плекати дух братерства та єдности серед бувших питомців.

в) Взаємодопомога.

г) Підтримувати ідеали вищезгаданих інституцій.

3. Членство Товариства

Членами Товариства бувших питомців можуть стати:

а) Бувші питомці обох полів, одної з вищенаведених українських інституцій.

б) Особи подружені з бувшими питомцями цих інституцій.

в) Бувші члени Студентських Кружків, що існували при вищенаведених інституціях.

Членами товариства можуть стати тільки особи зазначені під 3. а, б, в., що внесуть прохання про членство і що були й осталися вірними ідеології цих інституцій.

ПРОПОНОВАНИЙ ПРАВИЛЬНИК ТОВАРИСТВА БУВШИХ ПИТОМЦІВ

а) Бувший питомець може стати членом Товариства по вплаченню членської вкладки.

б) Членська вкладка виносить $2.00 на рік і є однакова для подруж і для самітних.

в) З річної членської вкладки висилається $1.00 до Краєвої Управи, а $1.00 до Зонової Управи.

г) Управи Товариства будуть вдержувати звязок:

1) за посередництвом делегатів,
2) висиланням обіжників,
3) скликуванням зборів та реюній.

ґ) Для Товариства пропонується такий територіяльний обсяг:

Перша Зона:

Бритиш Колюмбія і Алберта, з осідком екзекутиви в Едмонтоні.

Друга Зона:

Саскачеван — осідок екзекутиви в Саскатуні.

Третя Зона:

Манітоба до Великих Озер в Онтеріо з осідком екзекутиви в Вінніпеґу.

Четверта Зона:

На схід від Великих Озер до Атлянтику з осідком в Торонто.

д) Для адміністраційних цілей Товариства пропонується такий склад управи:

Краєва Управа: Голова, заступник голови, писар, скарбник і по одному представникові з кожної зони. Їх вибирається на два роки і в таких осередках, де би їм було можливо вести працю Товариства без поважних перешкод.

Зонові Управи: Голова, заступник голови, писар, заступник писаря, скарбник і чотири окружні представники.

Краєві Зїзди Товариства відбуваються в той самий час і в тій самій місцевості, що дворічні Зїзди СУС.

Зонові Зїзди Товариства відбуваються в той самий час і в тій самій місцевості, що кожнорічні Зїзди СУС.

Обовязки:

Члени Товариства зобовязані:

Повинуватися рішенням управи організацій та вкладати всіх своїх зусиль для її активної діяльности.

LIST OF FORMER STUDENTS OF ST. JOHN'S INSTITUTE WHOSE ADDRESSES AND OCCUPATIONS ARE KNOWN

Name	Occupation	Address
Artym, Emilia		11167 - 63rd Ave., Edmonton, Alberta
Barabash, William	Teacher	Redwater, Alberta
Bartman, Nick		Vegreville, Alberta
Batyski, Dr. Slawko	Dentist	Winnipeg, Manitoba
Bereska, William		Edmonton, Alberta
Bereska, Natalia	Teacher	Edmonton, Alberta
Bodnar, Nick	Teacher	Redwater, Alberta
Bohaichuk, Nestor	Teacher	Innisfree, Alberta
Boyko, Steven	Principal	Radway, Alberta
Boykowich, Dr. Michael	Dentist	Saskatoon, Sask.
Boytzun, Wasyl		11536 - 67th St., Edmonton, Alberta
Budnick, Slawka (Mrs. Miskew)		1517 Riverside St., Riverside, Ontario.
Budnick, Halia (Mrs. Orobko)		13525 - 101st Ave., Edmonton, Alberta.
Buk, John,		Lac la Biche, Alberta.
Bzowa, Stefania		Rycroft, Alberta.
Blahey, Victoria		P. O. Box 83, Willowbrook, Sask.
Bodnar, Theodore	Teacher	Glendon, Alberta.
Bracco, John		Redwater, Alberta.
Bezborodka, Helen	Independent Wholesale	Edmonton, Alta.
Bezborodka, Mae	Teacher	Radway, Alberta.
Baydala, Nestor		Vegreville, Alberta.
Blyzniuk, Minnie		Luscar, Alberta.
Boohay, Irene		Egremont, Alberta.
Budzak, Nick	Teacher	Andrew, Alberta
Chapka, Katherine (Mrs. S. Hrudey),		11018 - 76th St., Edmonton, Alta.
Chapka, George W.	Merchant	Vilna, Alberta.
Chapka, George S.	Merchant	Waskatenau, Alberta.
Charnetsky, Alex,	Livestock Commissioner,	11310 - 122 St., Edmonton.
Cheladyn, J. W.	Chiropractor	Edmonton, Alberta.
Cheladyn Mary (Mrs. Bayrock)		Olds, Alberta.
Cheladyn, Lesia (Mrs. Mandryk)		Olds, Alberta.
Cherniawsky, Olga	Teacher	Vegreville, Alberta.
Chesney, Dr. William		Winnipeg, Manitoba.
Chobotar Emilia (Mrs. Maday)		11418 - 97th St., Edmonton, Alta.
Chomiak, Mary	Teacher	Edmonton, Alberta.
Chomiak, Olga	Stenog. University Hospital	Edmonton, Alberta.
Chomyk, John		Two Hills, Alberta
Chrapko, Daniel	Teacher	Myrnam, Alberta.
Chorney, William	Teacher	Myrnam, Alberta.
Chumer, Vera	Nurse	Edmonton, Alberta
Chumer, Venia		10738 - 102nd St., Edmonton, Alta.
Chumer, Olga (Mrs. Warshawsky),		6326 Montgomery St., Vancouver, B.C.
Chumer, Emilia (Mrs. Filipenko)		9411 - 96th St., Edmonton, Alta.
Chornoluk, John		Bellis, Alberta.

Name	Occupation	Address
*Cherniwchan, Nancy	Teacher	Wahstao, Alberta.
Chrapko, Anne	Teacher	Hairy Hill, Alberta.
Chrapko, Orest		Two Hills, Alberta.
Chrapko, Walter		Two Hills, Alberta.
Chwok, Kay	Teacher	Weasel Creek, Alberta.
Danylowich, John		10802 - 106th St., Edmonton, Alberta.
Danilowich, Peter		11139 - 129th St., Edmonton, Alberta.
Decore, John, LL.B.	Member of Parliament	Vegreville, Alta.
Dorosh, Wasyl	Electrician	9226 - 111th Ave., Edmonton.
Dorosh, Dmytor		9226 - 111th Ave., Edmonton, Alta.
Dragan, Dr. George		Canada Bldg., Saskatoon, Sask.
Drohomeresky, Dr. Peter		New York, N. Y.
Dushensky, William	Teacher	Willingdon, Alberta.
Ewasiuk, Zahary	Teacher	Forestburg, Alberta.
Ewasiuk, Nicholas	Druggist	Union Bldg., Edmonton.
Ewasiuk, Fiona (Mrs. Pelech)	Teacher	Bellis, Alberta.
Ewasiuk Natalka (Mrs. L. Faryna)		11158 - 101st St., Edmonton.
Elkiw, William	Druggist	Mundare, Alberta.
Esopenko, William	Teacher	Smoky Take, Alberta.
Eurchuk, John	Jeweller	9919 - 90th Ave., Edmonton.
Faraschuk, Louise	Stenographer	Thorsby, Alberta.
Faryna, Dr. Leo H.	Optometrist	Edmonton, Alberta.
Faryna, Roman		Edmonton, Alberta.
Fedorkiw, Michael	Radio School of Canada	Toronto, Ont.
Fedorkiw, Zenon	Electrician	Smoky Lake, Alta.
Fedorchuk, Panko	Druggist	Vancouver, B. C.
Ferbey, Bohdan	Independent Wholesale	Edmonton, Alta.
Ferbey, Boris	Druggist	10763 - 93rd St., Edmonton, Alta.
Ferbey, Osip	Druggist	Bonnyville, Alberta.
Ferbey, Lesia (Mrs. N. Ewasiuk), 10041 Sask. Drive, Edmonton, Alberta.		
Ferbey, Zoria (Mrs. Sawchuk)	Teacher	Edmonton, Alta.
Fushtey, Kate	Nurse	Calgary, Alberta
Fushtey, Nellie (Mrs. Paul Melnychyn)		Edmonton, Alberta.
Fushtey, Mary (Mrs. M. Popowich)		Wasel, Alberta.
Fushtey, Steve	Agronomist	Shandro, Albreta.
Filipchuk, William	Teacher	Glendon, Alberta.
Footz, Mary	Stenog. University Hospital	Edmonton, Alta.
Footz. William	Teacher	Bawlf, Alberta
Gavinchuk, Michael	Teacher	Peace River, Alta.
Gavinchuk, Olga (Mrs. Michael Skuba)		Smoky Lake, Alta.
Gavinchuk, John	Teacher	Smoky Lake, Alta.
Germaniuk, Steven	Draftsman	Edmonton, Alta.
Gowda, Dr. Faust	Dentist	Edmonton, Alberta.
Gowda, Mildred (Mrs. W. Herron)		St. Albert, Alberta.
Goshko, Michael		9830 - 79th Ave., Edmonton, Alberta.
Goshko, Johanna (Mrs. J. Young)	Teacher	Two Hills, Alta.
Grekul, Michael	M. D. Secretary	St. Paul, Alberta.
Grykuliak, Helen		Slawa, Alberta.
Gordey, Alex		Noral Alberta.
Goroniuk, Andy	Teacher	Andrew, Alberta.
Goresky, Natalia (Mrs. B. Lupul)		Edmonton, Alberta.
Hawrelak, William	Mayor of Edmonton	Edmonton, Alta.
Hawrysh, Dr. Dmytro		Windsor, Ontario.
Hayduk, Alex	Teacher	Kaleland, Alberta.
Halisky, Mary (Mrs Schroeder)	Teacher	Smoky Take, Alta.

Name	Occupation	Address
Hamar, Bohdan		Lac la Biche, Alta.
Hewko, Paul		Vegreville, Alberta.
Hlynka, Dr. Isadore		Winnipeg, Manitoba.
Hnatyshyn, A. C.	Mining Engineer	Drumheller, Alta.
Holubitsky, Dr. N. D.		Union Bldg., Edmonton, Alberta.
Horyn, Peter		Wildwood, Alberta.
Horiachka, Nick		Therien, Alberta.
Hryvnak, Nestor		11239 - 97th St., Edmonton, Alta.
Hrynchyshyn, John		Edmonton, Alberta.
Hryciw, Julian		Willingdon, Alberta.
Hryciuk, William	Theatre Manager	Claresholm, Alta.
Hryciuk, Nadia (Mrs. Kobylnyk)		Calgary, Alberta.
Hryciuk, Lesia (Mrs. L. Slipec)		7302 - 96th St., Edmonton, Alta.
Huculiak, J. W.	Teacher	Andrew, Alberta.
Huculiak, Peter	Teacher	Whitford, Alberta.
Humen, Viola		Two Hills, Alberta.
Hluschak, Pauline	Teacher	Innisfree, Alberta.
Hunka, Daniel		Egremont, Alberta.
Huculak, Michael	Agent	Whitford, Alberta.
Isaenko, Pearl		11410 - 88th St., Edmonton, Alberta.
Ilkiw, Walter		Derwent, Alberta.
Kiriak, Ilia		11024 - 82nd Ave., Edmonton, Alberta.
Kibzey, Dr. A. T.		Detroit, Mich., U. S. A.
Kindrake, Peter	Grain Buyer	Mundare, Alberta.
Kobylnyk, Stephania (Mrs. G. Andrus)		Edmotnon, Alberta.
Kobylnyk, Dmytro		1219 - 18th A St., Calgary, Alberta.
Kolotyluk, George	Principal	Willingdon, Alberta.
Kolotyluk, Wasylyna	Teacher	Smoky Lake, Alberta.
Komhyr, Mary (Mrs. A. Melnychuk)		Edmonton, Alberta.
Kostash, H. H.	Supt. of Schools	Smoky Lake, Alberta.
Kostash, Ilia		Vegreville, Alberta.
Kostash, William	Teacher	12127 - 89th St., Edmonton.
Kotyshyn, Natalia (Mrs. Dubelt)		Myrnam, Alberta.
Kotyshyn, Orest	Mining Engineer	Myrnam, Alberta.
Kryveniuk, Myroslaw	Principal	Andrew, Alberta.
Krokosh, Helen	Teacher	Spedden, Alberta.
Krokosh, Peter	Agronomist	Spedden, Alberta.
Krokosh, Metro		Spedden, Alberta.
Koshman, Anne		Willingdon, Alberta.
Kowalchuk, Mary		Athabasca, Alberta.
Kowalchuk, Olia	Teacher	Athabasca, Alberta.
Korchynski, Steve		Spedden, Alberta.
Kalynchuk, William		Lindbergh, Alberta.
Kraychy, Robert		Redwater, Alberta.
Kraychy, Steve		Redwater, Alberta.
Lazarowich, P. J.	Barrister	McLeod, Bldg., Edmonton.
Lazarowich, Dr. Myroslaw	Dentist	Hamilton, Ont.
Lazaruk, Dr. Wm. G.		Willingdon, Alberta
Leskiw, Mary (Mrs. Wm. Strashok)	Teacher	Spedden, Alberta.
Leskiw, Mary M.	Teacher	Thorsby, Alberta.
Leskiw, Anna (Mrs. A. Skuba)		Edmonton, Alberta.
Leskiw, Halia (Mrs. Z. Fedorkiw)	Teacher	Smoky Lake, Alta.
Leskiw, Nick	Teacher	Edmonton, Alberta.
Leskiw, Anne	Teacher	Derwent, Alberta.
Lobay, Mary (Mrs. S. Antoniuk)	Teacher	Smoky Lake, Alta.

Name	Occupation	Address
Lobay, William	Agronomist	9119 - 81st Ave., Edmonton.
Luklan, Walter		Glendon, Alberta.
Luchkowich, Michael	Merchant	Edmonton, Alberta.
Magera, Olga (Mrs. P. J. Figol)		9727 - 110th St., Edmonton.
Magera, Joahanna (Mrs A. Michalenko)		Saskatoon, Sask.
Magera, Fred	Dist. Agriculturist	Willingdon, Alberta.
Magera, Kornelo		Winnipeg, Manitoba.
Malarchuk, Peter		10530 - 82nd Ave., Edmonton, Alta.
Malarchuk, Martha		10530 - 82nd Ave., Edmonton, Alta.
Marchyshyn, Nestor		Edmonton, Alberta.
Masciuch, W. J.	Accountant	Toohey Bldg., Edmonton.
Masciuch, Volodymir	Merchant	Athabasca, Alberta.
Meda, Harry		Spedden, Alberta.
Melnyk, Anna (Mrs. Porayko)		Royal Park, Alberta.
Melnyk, Dr. Dmetro		Northgate Bldg., Edmonton, Alta.
Melnyk, Taras		Luscar, Alberta.
Melnyk, N. A.	Teacher	Andrew, Alberta.
Melnychuk, Andrew	Teacher	Edmonton, Alberta.
Melnychuk, Nadia (Mrs. N. Bodnar),	Teacher	Radway, Alberta.
Mykytiuk, S. B.	Merchant	Vernon, B.C.
Michaylyshyn Natalia (Mrs. Baziuk),		10519 - 138th Street, Edmonton.
Michaylyshyn, Dr. Bohdan	University Hospital	Edmonton, Alta.
Michaelchuk, William		Agency Bldg., Edmonton, Alta.
Miskew, Peter A.,	Barrister —	203 Bank of Nova Scotia Bldg., Edmonton.
Miskiw, Adelia (Mrs. Hewitt)		Edmonton, Alberta.
Moysey, William	Dist. Agriculturist	Holden, Alberta.
Morie, Sam		Glendon, Alberta.
Melnyk, Boris John		Vegreville, Alberta.
Mudryk, Marshall		Derwent, Alberta.
Mulyk, Mary		Radway, Alberta.
Marianicz, M.	Teacher	Andrew, Alberta.
Nymirsky, Z. (Mrs. Sorochan)		Evansburgh, Alberta.
Niewchas, Lucille (Mrs. N. D. Holubitsky),		10725 - 125th St., Edmonton.
Niewchas, Emma (Mrs. John Verchomin),		11050 - 108th St., Edmonton.
Niewchas, Lois (Mrs. Feniak)		Edmonton, Alberta.
Novalkowsky, Carol	Druggist	Myrnam, Alberta.
Novalkowsky, Ludwig	Druggist	Willingdon, Alberta.
Ochotta, Nick		11922 - 68th St., Edmonton, Alta.
Omelchuk, Lena (Mrs. Porisky)	Teacher	Onoway, Alberta.
Olekshy, Myroslaw		Calmar, Alberta.
Orlesky, Stephen		Kaleland, Alberta.
Pawliuk, Alex	Engineer	Hamilton, Ont.
Pawliuk, William		Kaleland, Alberta.
Palamarek, Nick	Grain Buyer	Smoky Lake, Alberta.
Palynchuk, Mary (Mrs. Kopec)		Heinsburg, Alberta.
Pocholek, Steve	Teacher	Vilna, Alberta.
Pelech, Michael		Stry, Alberta.
Pylyp, Steven	Electrician	Calgary, Alberta.
Pylypiuk, Dr. John		Hamilton, Ont.
Plawiuk, Olga (Mrs. Fred Hannochko)		Two Hills, Alberta.
Plawiuk, Eugene		10802 - 82nd Ave., Edmonton, Alta.
Plawiuk, Myroslaw		10802 - 82nd Ave., Edmonton, Alta.
Podealuk, M.	Teacher	Hairy Hill, Alberta.
Podealuk, Pearl (Mrs. Wm. Kindrachuk),	Teacher	Morecambe, Alta.
Popil, James		Edmonton, Alberta.

Name	Occupation	Address
Porayko, Helen	Teacher	Vegreville, Alberta.
Prokopiuk, Dmytro		Edmonton, Alberta.
Poohkay, Nick	Principal	Two Hills, Alberta.
Poohkay, Dr. Peter		Roycroft, Alberta.
Poohkay, William	Druggist	Edmonton, Alberta.
Pysyk, Fred		Boyle, Alberta.
Powley, Elsie	Teacher	Ryley, Alberta.
Porayko, Lydia	Teacher	Royal Park, Alta.
Predy, Metro	Teacher	Smoky Lake, Alta.
Repka, Mary (Mrs. H. O. Wasyliw)		Radway, Alberta
Romanchuk, Nellie,	Teacher	Edmonton, Alberta.
Romaniuk, Kost	Postmaster	Smoky Lake, Lake.
Rudyk, Mary (Mrs. J. Lupul)		Fort Saskatchewan, Alta.
Ruryk, Dorothy (Mrs. Huculak)		Toronto, Ont.
Rudko, Walter		Peno, Alberta.
Ruptash, Jennie	Teacher	Hairy Hill, Alberta.
Rozka, Annie		Derwent, Alberta.
Rudnyk, Stella		Seba Beach, Alberta.
Svarich, John	Civil Engineer	Rossland, B. C.
Svarich, Dr. Eugene		Vegreville, Alberta.
Svarich, Bohdan	Chiropractor	Edmonton, Albera.
Syrotuk, Mrs. V. E.	Teacher	Edmonton, Alberta.
Sawka, Sophie	Teacher	Vegreville, Alberta.
Sawchuk, William	Teacher	Edmonton, Alberta.
Sawchuk, Helen (Mrs. Shepert)		Ardmore, Alberta.
Sawchuk, John	Teacher	Ardmore, Alberta.
Sawka, Mary (Mrs. Geo. Malofie)		Bellis, Alberta.
Sawka, Emma	Teacher	Thorhild, Alberta.
Sawchuk, Dmetro		Edmonton, Alberta.
Sakowsky, William	Teacher	Myrnam, Alberta.
Samoil, S. D.		10976 - 75th Ave., Edmonton, Alberta.
Semaka, Steve		Smoky Lake, Alberta.
Semaka, George		Wahstao, Alberta.
Semeniuk, Natalia (Mrs. Bachynski)		Winnipeg, Manitoba.
Semeniuk, Kost		Big Valley, Alberta.
Semeniuk, Dmytro	Merchant	Grassland, Alberta.
Syrotuk, Michael	— Dominion Dept. of Agriculture —	Edmonton, Alta.
Sklepowich, Steve	Teacher	Willingdon, Alberta.
Slusarchuk, Olga (Mrs. J. Hrushka)		Westlock, Alberta.
Sobchyshyn, Nick	Teacher	Innisfree, Alberta.
Soldan, Mary (Mrs. V. Masciuch)		Athabasca, Alberta.
Stepa, William	Agent	Elk Point, Alberta.
Stesko, William		Edmonton, Alberta.
Styra, Anton	Teacher	Radway, Alberta.
Stechishin, Dr .Orest		10403 - 134th St., Edmonton, Alta.
Strashok, Fred	Dist. Agriculturist	Smoky Lake, Alta.
Strashok, William	Merchant	Spedden, Alberta.
Strashok, Kate (Mrs. Baran)		Spedden, Alberta.
Struhan, Dr. Dmytro		Vancouver, B. C.
Sulyma, John	Western Cabinet Mfg. Co.	Edmonton, Alberta.
Stuparek, Nick		Vegreville, Alberta.
Shymko, Lena (Mrs. M. Podealuk)	— Teacher	Hairy Hill, Alta.
Shandro, Andrew	Principal	Glendon, Alberta.
Shemeluk, M. D.	Dist. Agriculturist	Smoky Lake, Alta.
Shymko, Frank	Principal	Myrnam, Alberta.

Name	Occupation	Address
Schklanka, Illia	Principal	Hafford, Sask.
Sachkiw, Orest		Derwent, Alberta.
Sakowsky, Eugene		Myrnam, Alberta.
Sevenky, Joseph		Derwent, Alberta.
Stelmaschuk, Jean (Mrs. Wm. Naciuk)		Edmonton, Alberta.
Solodzuk, Walter	Civil Engineer	Edmonton, Alberta.
Shipka, Thomas		Luscar, Alberta.
Swityk, William		502 - 17 Ave N.W., Calgary, Alberta.
Sidork, Olga T.	Teacher	Mundare, Alberta.
Shymko, Nick		9555 - 106th Ave., Edmonton, Alberta.
Shabada, Annie		Onoway, Alberta.
Shkolney, Olga		Redwater, Alberta.
Shysh, John	Teacher	Stry, Alberta.
Spasiuk, William		Glendon, Alberta.
Spasiuk, Dmetro	Teacher	Glendon, Alberta.
Tanasiuk, William	Teacher	Namao, Alberta.
Tataryn, Bohdan,	Teacher	Thorhild, Alberta.
Taschuk, Elias	Teacher	Myrnam, Alberta.
Terlesky, John		Warwick, Alberta.
Terlesky, Pearl (Mrs. P. Urchak)		12035 - 102nd St., Edmonton.
Tymchuk, Jack		Vegreville, Alberta.
Tkachuk, Paul	Paul's Bookstore	Saskatoon, Sask.
Tomyn, William		5517 - 111th Ave., Edmonton, Alta.
Trefiak, William		Big Valley, Alberta.
Tkachuk, Nick		Willingdon, Alberta.
Urchak, Peter	Linotype Operator	12035 - 102nd St., Edmonton.
Urchak, Stephen	Teacher	10814 - 66th Ave., Edmonton.
Verchomin, Dr. John		11050 - 108th St., Edmonton, Alta.
Verchomin, Mary (Mrs. M. Peel)		Edmonton, Alberta.
Voloshin, John	Teacher	Fleet, Alberta.
Wagilyk, John		Kahwin, Alberta.
Warshawsky, Helen (Mrs. Snaychuk)		Vancouver, B. C.
Wasylyshyn, Peter		12704 - 127th St,. Edmonton, Alta.
Watsyk, Dr. John		Fort William, Ont.
Wynnychuk, Michael		Royal Park, Alberta.
Wynnychuk, Andrew		Legal, Alberta.
Wynnychuk, Mary (Mrs. Krat)		Hamilton, Ont.
Woyewitka, Dr. John		Edmonton, Alberta.
Worobetz, William T.	M. D. Secretary	Chipman, Alberta.
Wasylynka, Annie	Teacher	Egremont, Alberta.
Wiznura, Mary	Teacher	Thorhild, Alberta.
Wacko, William John	Teacher	St. Michael, Alta.
Yakimischak, Dr. John		Vancouver, B. C.
Yaremchuk, Dr. S. L.		10844 - 116th St., Edmonton, Alta.
Yakimets, Peter	Merchant	Thorhild, Alberta.
Yasheyko, Helen		Myrnam, Alberta.
Zaruby, Walter		Vegreville, Alberta.
Zukiwsky, Nick M.		Edmonton, Alberta.
Zakus, Dr. Paul		Winnipeg, Manitoba.
Zaseybida, Emil		10848 - 110th St., Edmonton, Alta.



УПРАВА РЕДАКЦІЙНОГО КОМІТЕТУ
Зліва: Волод. Корчинський, Роман Фодчук, Євген Рацой, М. Козак, Л. Понич — редактор, і Богдан Хрущ.

EDITORIAL

Just as a symphony orchestra cannot hope for unity and harmony without a conductor so any club, organization, or institution is helpless without the guiding influence of an experienced hand. Such is the case in St. John's Institute. It is through Rev. Seneshen that the students have gained an insight into themselves and their fellow companions. During the course of the university term I think that a good number of our students have learned one of the basic principles of life and that is, respect for and co-operation with the people around them. No man is entirely independent unto himself.

But just as an orchestra must have a conductor, so must it also have a concert-master. The concert-master is the mainstay, the backbone, the most-often unobserved spirit. Mrs. Seneshen typifies all these attributes. Although perfect unison cannot be maintained at all times, it is Mrs. Seneshen who has, in the past, smoothed over difficulties and made our stay a pleasnant and memorable one.

Much can be said for the orchestra itself. Upon seeing the music for the first time there is a slight hesitation, doubt and perhaps fear. After a few practices, however, they soon learn that they can have faith in their conductor and thus themselves. The students at St. John's, after recovering from the shock of seeing their roommates for the first time, soon settle into routine of residence life and prove themselves capable and willing.

The university year is drawing to a swift close and with it the long hours of practice. The melody has been learned and now the embellishments are being added — the fine touches that will give the extra polish for the final performance. In a few short weeks final exams will be here and with them the year's work will culminate. They will be the proof that all has not been in vain.

In conclusion I should like to thank our conductor for giving of his time and patience so unsparingly. I should also like to thank our concertmaster for setting such a splendid example and guiding us over the difficult passages. As for the orchestra — be ever-observant of our sour notes, do not let this be your "Farewell Symphony." Play well, good luck and "see you at rehearsals next year." LEONARD PONICH

ВВОДИНИ В ІНСТИТУТІ

У неділю ввечорі 21-го вересня, більша часть студентів уже з'їхалася до Інституту. Веселі, а часом і неспокійні голоси було чути в кожній кімнаті. Старші студенти розповідали нам про страхіття й муки, які мусять переживати початкові мешканці Інституту й нові студенти університету, через цілий тиждень "Вводин" чи "Інішієшен." Зо страху нам ноги тряслися й ми щиро бажали, щоб він якнайскорше проминув і щоб наше життя перейшло на нормальний шлях.

Надійшов вечір першого жовтня. На стіні появилося оголошення обов'язків які наложила старша братва на нас молодиків. Перш усього була осторога, що все треба виконувати релігійно, а то буде страшний суд над тими, що не будуть повинуватися. Відтак переіменували нас на "Тайні", Вайні, Пуделс, Модилс, Літл Лулу, Ковбасник і тому подібні. Нам дали капелюшки подібні до тих, що малпи носять в зоологічнім городі, а до того зробили з твердого паперу краватки, що ми мусіли носити, а в дійсності вони тільки баламкалися під бородою.



Забава.



Зажурились Галичанки

В інституті не вільно було ходити в черевиках, і ми нещасні приходили босі до обіду чи вечері. Коло стола вільно було говорити тільки одно речення: "Ю сед іт." Тяжко було нам і так свобідно їсти, бо прокляті краватки в бороду тиснули, а ці слова ще більше нам перешкоджали; деякі збиточники запитували: "Чи бажаєте ще більше соли до чаю?" а ми мусіли відповідати "Ю сед іт." Насиплять соли до чаю і тоді пий, як тобі світ уже немилий.

Після обіду і вечері подавали нам брукву — так як яким кримінальникам в арешті. Хлопці мусіли мити начення, а дівчата спочивали.

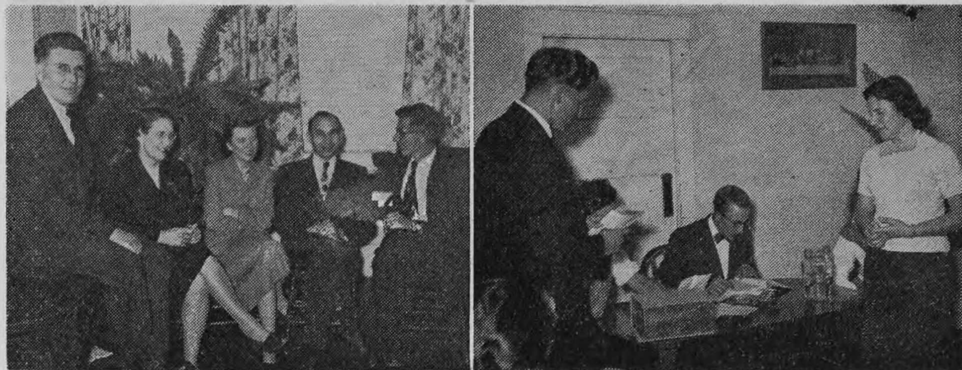
Наступного дня при столі мали іншу відповідь, а це тільки сказати: "Гват а шейм."

В пятницю ввечорі оголошено "страшний суд." Кожний сподівався, що на нього впаде кара. Ті, що заслужили, були покарані: Марія Фуць мусіла йти до 111 вулиці і крейдою обвести свої кроки; Оля Хомяк мусіла привитатися з кожним новиком поцілунком у праве обличчя; Володимир Вітвіцький мусів зміряти дівочий стан у кожної дівчини і записати для будучини; Володимир Корчинський стояв на розі 109 вулиці і 82 евеню

з яйцем у руках поки не прийшов чоловік і не підписався на нім. Суддею був Богдан Безбородька, прокурором Богдан Хрущ, а оборонцем, Л. Понич.

Після цього відбулася забава з танцями. Закінчено перекускою. На довгі роки ці вводини будуть у нашій пам'яті. Тепер ми чекаємо наступного року — тоді вже будуть матися в роботі інші новики.

С. Гарапнюк.



Гості в Інституті підчас Введення. Суддя засуджує Літл Лулу.

Передача Міжнародньої Служби Сі-Бі-Сі "Голос Канади" до Українського Народу від Українського Інституту св. Івана підчас Українських Різдвяних Свят.

З нагоди Рождества Христового передаю Вам, брати і сестри, на рідних землях, якнайсердечніші побажання від студентів, членів та управи Українського Інституту св. Івана в Едмонтоні, провінції Алберти, в Канаді.

Український Інститут св. Івана за останніх 34 роки свого існування на вільній канадійській землі, вже видав сотні українських державних учителів, десятки лікарів і дентистів, інженерів, аптикарів та інших професіоналістів. Крім цього він дав сильний оживлений рух у торговельній ділянці. У великій мірі Український Інститут св. Івана був дороговказом свідомому громадянству українського роду.

Працю Українського Інституту св. Івана може зрозуміти тільки та людина, що пережила історію українського життя в Канаді. Всякі важливіші стадії народнього життя мали початок в Інституті і на його народних зїздах. Цьогорічний зїзд відмітив ті заслуги й рішив перемінити Інститут св. Івана на колеґію при державнім університеті. Так поступає свідоме українське громадянство, своєю волею і своїм бажанням будує для будучини.

Віра в краще завтра, віра в перемогу правди над злом, дає нам віру в краще майбутнє. Христос, Син Божий, народився, коли було найбільше знущання над людством, де були табори невільничі переповнені, коли земські володарі були божками, тоді Вічна Правда народилася й дала надію на спасіння роду людського. Так і ми сьогодні знаємо і віримо, що ярмо й терпіння наших братів буде знищене правдою і вірою.

З нагоди цього Рождества Сина Божого відзиваємося до Вас, наші дорогі, словами старої нашої традиції "Христос Раждається," — "Славім Його." Славім Його в наших серцях, в нашім щоденнім житті, в Вашім терпінню. Христос народився, щоб понести хрест муки, як і Ви сьогодні несете хрест муки для добра нашого народу. Відродилася надія і нехай Ваші свята будуть веселі і радісні — де тільки є українська родина, де б'ється українське серце, святкуймо народження Вічної Правди.

Всеч. о. В. Сенишин, ректор.

Бенкет



БЕНКЕТ У ЧЕСТЬ АБСОЛЬВЕНТІВ

Як кожного року, так і цього року, Дирекція Українського Інституту св. Івана разом з Управою Української Православної Катедральної Громади, встроїли прощальний банкет на честь абсольвентів Албертійського Університету.

Бенкет відбувся в залі ім. М. Грушевського, 6-го лютого. Вечерею занялося Жіноче Товариство при Укр. Прав. Катедрі. Господарем бенкету був Всеч. о. В. Сенишин, ректор Інституту. Ми були щасливі, що між головними гостями що включали членів Дирекції та управи Катедральної Громади, були також Проф. О. Старчук, що передав привіт від президента університету, Проф. А. Стуарта, та посадник міста Майор Василь Гавриляк, бувший питомець Інституту.

В програму входили тости студентів: Богдан Безбородька висказав між іншим таке на честь університету — "для більшости людей університет—це містичне приміщення, куди ходять абсольвенти середньої школи. Вони записуються туди, щоб отримати дальше приготовлення до певної професії. Інші люди думають, що університет — це приміщення,

де глибого-думаючі філософи тратять свій час у шуканні нових теорій. Для нас, що провели певну частину свого життя в університеті, він має багато більше значення. Він став для нас дороговказом життя, де ми придбали нових приятелів, здобули нові ідеї та новий погляд на життя і суспільство. Там вперше визнають нас і обходяться з нами, як з дорослими людьми, факт, до якого було трудно спочатку пристосуватися. Пізніше ми почали орієнтуватися і пробували відповісти на наш університетський клич — ВСЕ, ЩО ПРАВДА —. Нашим намаганням у цьому напрямі допомагають професори й урядовці університету. Тільки їм завдячуємо наші успіхи, що дотепер осягнули.”

На цей тост відповів Др. О. Старчук, висказавши особисті побажання Проф. Ендру Стуарта, президента Албертійського Університету.

Тост за Церкву підніс п. Гр. Мосійчук, якому відповів Др. С. Л. Яремчук, голова Катедральної Громади.

Головну промову вечора виголосив п. П. А. Міськів, голова Дирекції Українського Інституту св. Івана. В скороченні містимо її на іншому місці. Від імени студентів, що кінчать свої студії, відповів Орест Котишин, абсольвент інженерного факультету. Між іншим, він сказав наступне:

Кілька років тому ми ввійшли до Університету, не мавши в собі певности, а ще більше незнавши своєї здібности в данім факультеті. Тоді ніхто з нас не мріяв, що ми дочекаємося цього щасливого дня, коли ми будемо стояти перед порогом одержання свого ступення.

Ми тоді бачили перед собою безконечну працю, завдання, що треба було сповняти. Ми бачили перед собою великі будинки університетські, багато незнаної нам молоді, строгих на вигляд професорів і предмети, що нам були чужі.

От це все баламутило нас. Ця велика зміна додавала нам ще більше страху і підривала нашу відвагу.

Є одна річ, що не можна схопити й припинити — це час, що лічить усі психічні прояви. Час минав, ми привикали, надія наша зростала і віра кріпшала.

Ми вчилися своїх предметів і так поволі пізнавали їх. Ми знайомилися з студентами, що так недавно були нам чужі. Професори також ставали нашими приятелями. Ми почали брати участь у соціяльних гуртках, в спортових змаганнях та інших організаціях.

Ми осягнули свій ступінь, познайомилися з своєю професією і ось уже наші дні в шкільній лавці кінчаться. Скінчилися наші шкільні дискусії, скінчилися наші розмови про іспити, про курси, про професорів і про другі випадки і пригоди. Ми тепер добігаємо останню милю до здійснення наших дитячих мрій. Сьогодні, мабуть, ми зійшлися останній раз як студенти.

Від тепер ми будемо пробувати приспособити знання своєї професії до життя. Це є та половина нашого надбання в Університеті. Друга половина є те все, що ми одержали в нашім Інституті, в нашій церкві, в Православнім Товаристві ім. Митрополита Іларіона, в СУМК і т. п. В них ми вчилися, як жити з людьми, як розуміти потреби свого народу, навчилися його історії, щоб ліпше знати його майбутність. Це все означає, що ми непомітно приготовляли себе до завдань, що все будуть перед нами. Ці завдання дуже важні, можливо навіть більш, як наша професія. Вони вимагають від нас жити громадським життям і брати активну участь у своїй громаді і в нашій державі. Отже ми виступаємо в цей новий світ з тим задоволенням, що ми бодай частинно приготовлені взяти ці обов'язки на себе.

За це все, від імени абсольвентів, я складаю щиру подяку нашим учителям, професорам, церкві і нашому Інститутові св. Івана. Найбільше

заслуговують на подяку наші батьки, що з своєї любови дали нам змогу осягнути те, чим вони і ми горді.

Також від імени абсольвентів дякую всім Вам за Вашу присутність, Дирекції Інституту і Зарядові Катедральної Громади, що нас так щиро приняли. Нехай Господь Бог обдарує Вас здоровлям, щастям і дальшим поступом вперед.

ОРЕСТ КОТИШИН.

ПРОМОВА п. П. А. МІСЬКОВА ПІДЧАС БЕНКЕТУ

Ознаки Успіху



Ми багато говоримо і пишемо про успіхи деяких людей. Щоб бути успішним, треба мати перед собою певну ціль і безупинно прямувати до неї. Коли ціль еґоїстична й служить тільки одиниці, тоді вона тратить на силі й пропадає без відгомону. В першу чергу треба глядіти, щоб наша праця принесла користь загалові, а тоді з неї користає й одиниця.

Щоб бути успішним, треба набувати добрих прикмет. Одна з них — це "ставити головні завдання першими." До кожної справи треба підходити з повною вірою в Творця Всесвіту — Бога. Таких людей ми вважаємо за Богобоязливих і зразкових. Вони не тільки повинні жити згідно з Божими законами, але повинні також шанувати старших, поважати авторитет своїх батьків, учителів і священиків. Коли ми витворимо такі прикмети, тоді всяка справа буде мати своє місце в щоденнім житті.

Ми повинні звертати також увагу на потреби інших. Наші товариші студенти, майбутні співпрацівники в професії, потребують тієї пильної уваги й міркування, якого ми бажаємо собі. Коли будемо поводитися чемно з другими, тоді і нам буде приємно.

Давид у своїх Псальмах говорить "тиха відповідь відвертає гнів, але прикрі слова викликають ненависть." Чемність і ввічливість є тою запорукою, що Ваша стежка в житті буде ясніша, Ваша чемність просвітить дорогу Вашим ближнім. Чемність і ввічливість недорогий крам, але відплата за нього велика. Неодин неприятель Ваш змякне підо впливом доброго слова.

До всякої справи треба мати ініціятиву. Звичайно ніхто не каже людині що треба робити, але кожний з нас повинен сам відчути, до чого прикласти руки. Говорять знавці, що 50 відсотків ініціятиви удідичена, але другу половину треба здобути уважністю і пильністю. Ініціятива платить великі дивіденди не тільки в торговлі, але також у кожній професії. Ініціятива розвиває в людині характеристики персональности.

Кожний професіоналіст знає, що з розбудовою його особистости зростає його прислуга громадянству. Завжди треба любити людей такими, як вони є, і їх студіювати. Шукаймо за добрими сторонами своїх співжителів і наслідуймо їх. Коли бачите добру прикмету свого приятеля, зверніть його увагу і на Вашу сердечність. Ми можемо багато навчитися від людей кожної сфери суспільства. Найліпше пізнати людей, як одиниць.

Ніяка професія не дасть задоволення людині, коли вона працює тільки

за матеріяльні здобутки. Та людина є самовдоволена і певна себе, що знає певний предмет. Один мудрець сказав: "Той, хто знає і є свідомий свого знання, є мудрий. Ідіть за ним." До кожної справи треба мати відповідний підступ і добре обдумання.

Не кожного Бог обдарував визначним і надзвичайним умом. Тому ми мусимо більше вживати пильности і старанности. Кожна річ старанно виконана і пильністю придбана, значно дорожча та цінніша ніж та, що легко приходить. Багато бистроумних людей втратили нагоду прислужитися собі, своєму домові, народові та Богові, бо вони стратили пильність і старанність. Старанність виведе сліпого з глухого кутка, а неодин, що добре бачить згубиться, бо не слідить пильно.

Багато людей уважають, що надбання грошей дає людині право вважати себе блискучим надбанням громадянства. Головний редактор дуже поважного тижневика сказав: "Дуже добре мати гроші та речі, що за гроші можна надбати, але також треба себе перевірити час від часу, щоб ми не згубили те, чого гроші не можуть купити." Багато є прикладів, що багача люди поважали, а знаємо випадки, що громада обожала людину бідну, але з добрими прикметами.

Багато людей, хоч і знають усі ці речі, люблять відкладати їх. Тепер, мовляв, ми будемо робити так, як нам добре, аж опісля будемо намагатися, щоб придбати собі гідности. Не відкладайте ніякої справи! Ми маємо відповідальність перед Богом, суспільством і собою, але ми ніколи не переможимо себе, коли будемо втікати від відповідальности.

Ви маєте молоді вишколені, активні думки з великими прихованими можливостями. Вживайте їх! Світ на Вас чекає. В положенню, в якім наш світ находиться, йому якнайбільше потрібно таких високо-вишколених умів, як у Вас є. Берімся до праці й скажім: "Дякую, Боже, що дав мені можність служити моєму народові."

ЖАРТИ

Господар запримічує одного вечора ліхтар, що кружляє довкола хати. Це трохи занепокоїло його, він виходить надвір і пізнає Василя з сусіднього села.

"Ну, Василю, чого ти шукаєш з ліхтарем?"

"Та..", зам'явся Василь, "я хочу побачити Соню."

Господареві це подобалося, бо він розуміє парубоцькі справи. "Але я не розумію, нащо тобі ліхтаря? Я ніколи не брав його з собою при таких нагодах."

"Я вам вірю," відповідає Василь, "треба тільки поглянути на вашу жінку!"

* * * * *

Маленька Маруся стоїть перед церквою та уважно спостерігає, як весільна процесія заходить до церкви, а за якийсь час виходить.

"Мамо," питає вона, "чи молода так скоро змінила свою думку?"

Мати: "А то чому?"

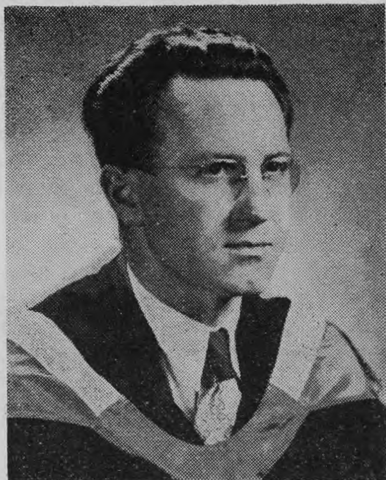
Маруся: "Та ж молода зайшла до церкви з старим чоловіком, а вийшла з молодим!"

* * * * *

Професор історії до жінки: "Сьогодні сповнилося 374 роки від смерти Тіціяна, Наполеон виграв останню битву 137 років тому, а Італія оголосила війну Німеччині точно перед 34 роками."

Жінка: "Але що сьогодні 25-ліття нашого подружжя, то ти цього не знаєш!"

НАШІ АБСОЛЬВЕНТИ



СТЕПАН БОЙКО, Б.ЕД.

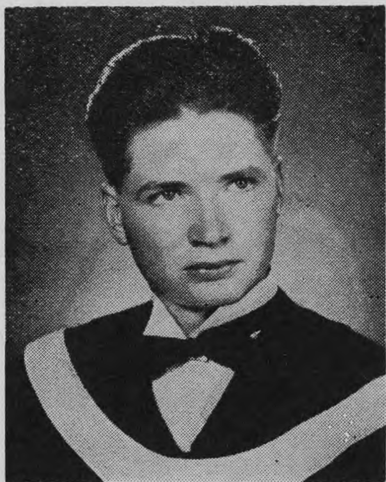
Степан народився 24-го грудня, 1915 року, в Редвей, Алберта. Нижчу школу він закінчив удома в школі Шекспір, а вищу в Вікторія Гай Скул в Едмонтоні та Редвей. Підчас свого перебування в Редвей школі він був секретарем Студентського Кружка, а дальше його головою.

Закінчивши вищу школу, Степан вступив на учительські курси в Едмонтоні, здобув звання учителя 1936 року і від тоді постійно учителює. Свій університетський факультет закінчив минулого літа зі ступенем Б.Ед. Університетські студії він продовжував кожного року підчас літніх ферій, спеціялізуючися в музиці.

Степан дуже скромний у своїх вимогах і завжди цікавиться громадськими справами. Підчас свого вчителювання в школах, як "Наміпі" пять років, "Шекспір" пять років, як директор "Торгілд Гайскул" шість років, а тепер в Редвей Гайскул, також як директор, він усюди, де тільки була нагода, вчив української мови. Крім цього Степан виучував світські та церковні хори в околицях Візел Крік, Торгілд і Редвей.

Він також був два роки секретарем учительської організації А.Т.А. в шкільній окрузі Торгілд. Степан часто буває на Народних Зїздах і бере живу участь у дискусіях, а найбільше присвячує свого часу нашій молоді. Він те тільки був одним із перших організаторів СУМК в нашій провінції, але також зорганізував і провадив відділами в Візел Крік і Торгілд.

Свою національну свідомість він завдячує перебуванню в Українськім Інституті ім. М. Грушевського (тепер Інститут св. Івана) та впливам тієї праці, що інститути виконували. Підчас своїх літніх ферій Степан усе перебував в інституті. Тепер він задумує осягнути М.Ед. і цього літа виїздить до Америки на літні курси. Щасти Боже!



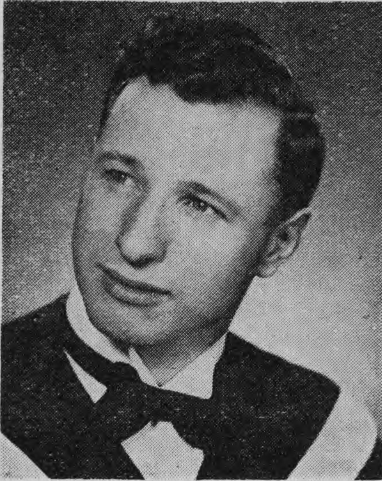
ТАРАС БОЙКО, Б.А.

Тарас, син наших відомих громадян, Федора й Олени Бойко з Вінтербурн, Алберта, народився 30-го квітня, 1931 року у Веґревіл. До школи ходив в Інленд, Гюрон, Стоней Плейн і до Вікторія Гай Скул в Едмонтоні.

Цього року він закінчив свій курс на торговельнім факультеті. Підчас свого побуту в Інституті він завжди інтересувався справами Студентського Кружка і був у його екзекутиві минулого року. Тарас був представником питомців на Загальнім Зїзді та здав звіт праці цього кружка. Його добра українська мова та багатий запас слів пояснюється читанням українських книжок. Здається, що Тарас прочитав чи не найбільше число книжок зо всіх питомців Інституту.

Підчас дебат за останні два роки він збагачував програму своїм співом. Він дуже любить спів і три роки був членом Університетського Мішаного Хору. Свої драматичні здібності також виявив у комедіях і драмах на сцені в Університеті.

Він скромної вдачі, доброзичливий і певно промостить собі шлях у своїй вибраній професії. Всього найкращого в житті бажають йому побратими з шкільної лавки та питомці Інституту.



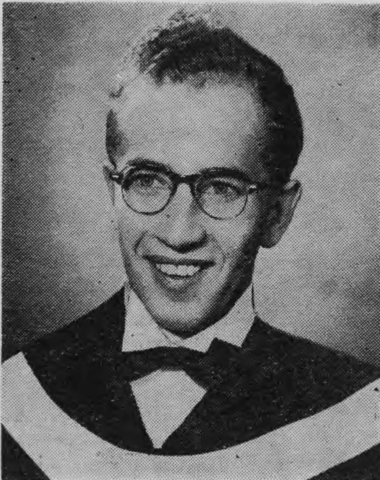
ВАСИЛЬ БАРАБАШ, Б.Ед.

Василь народився в околиці Опал недалеко більш відомої околиці Редвотер. Після закінчення нижчої і середньої освіти в домашніх школах, Василь записався на дворічний учительський курс. Здобувши звання учителя, він через короткий час учителював у своїх домашніх околицях.

Не забував він, що треба докінчувати свої студії і тому вписався на дальші студії педагогічного факультету. Щоб скоріше закінчити студії, він також учащав на літні курси. Цього року він побачив завершення своїх мрій, одержавши ступінь Б.Ед.

Перебуваючи в Українськім Інституті св. Івана, Василь брав живу участь в усіх ділянках праці. Був активним членом студентського кружка, співредактором річника та місячника “Дзвін.”

Ми певні, що Василь буде корисним членом суспільства, де б він не учителював.



БОГДАН БЕЗБОРОДЬКА, Б.А.

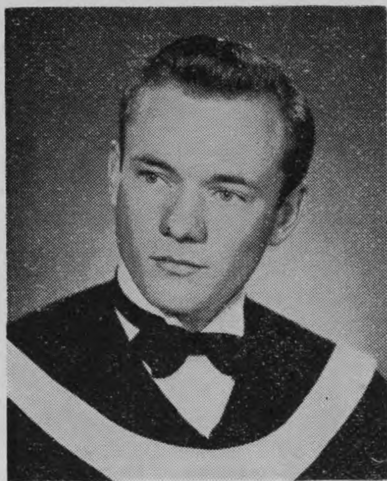
Богдан (“Боб”) народився в Едмонтоні, 12-го липня, 1929 р. Свою нижчу й середню освіту отримав таки в домашній школі в Редвей, Алберта. Восени 1949 року Богдан записався на факультет філософії і права. Цієї весни він одержав ступінь Б.А.

Підчас свого побуту в Університеті, він брав живу й активну участь в студентському житті. Він був членом Кружка Дебатантів, Політично-Економічного Клюбу, Управи Прав. Братства Митрополита Іларіона і Правничого Клюбу. Богдан був головою Студентського Кружка в Українськім Інституті св. Івана.

Тепер він цікавиться виглядами майбутніх адвокатів в Едмонтоні і північно-східній Алберті. Він дуже чемний і ввічливий, тільки не згадуйте йому інженерського факультету або про баль правників, бо тоді іскри войовничі засвітяться в його очах.

Що Богдан думає робити після скінчення студій — не знаємо. Він, мабуть, відкриє канцелярію. Ми певні, що він уже когось має на думці, щоб заключити спільний юридичний контракт, оснований на принципі

взаємного правничо-соціяльно-етично-серцевого порозуміння. Це, покищо, його глибока й непроглядна тайна.



ОРЕСТ КОТИШИН, Б.Сс.

Орест Котишин народився в Менвіл, Алберта, 1-го листопада, 1931 року. Він є сином добрезнаних наших громадян — панства В. Котишин з Мирнам.

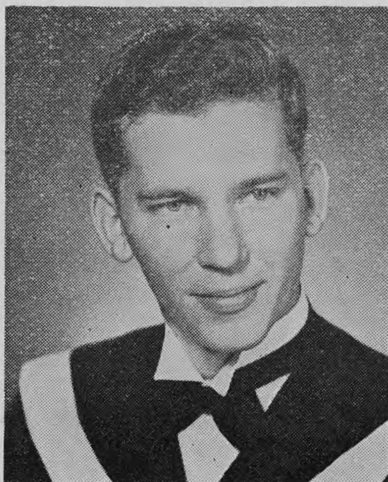
Свою нижчу, середню й вищу школу закінчив у Мирнам, де відзначився, як взірцевий студент, добрий атлет і завжди витончений у своїм поведенні.

Цього року він закінчує інженерний факультет (гірничої промисловости). Підчас своїх університетських студій він усе інтересувався студентським кружком при Українськім Інституті св. Івана, був членом Православного Братства ім. М. Іларіона, брав активну участь на курсах українознавства, де здобув нагороду від Дирекції за свої успіхи в цій науці і був членом дебатантів, що виступали в змаганню проти дебатантів із Саскатуну.

Орест ніколи не покидав атлетики і був нашим представником у певних ділянках спорту. Він здобув друге місце між 150 бігунами на віддалі трьох миль, був членом нашого "Гокей Клаб," де він особливо відзначився. Він був два роки нашим представником у клюбі атлетичних борців і їздив боротися до Монтани і Саскатуну, де виступав як представник Албертійського Університету.

Цього року йому припала честь відповісти на тост, піднесений на честь абсольвентів.

Бажаємо Орестові повних успіхів у його вибраній професії й віримо, що він не забуватиме свою Алма Матер і Український Інститут св. Івана в Едмонтоні.



МИРОСЛАВ СЕНИШИН, Б.Сс.

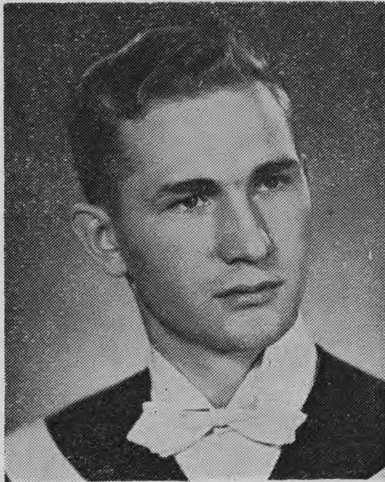
Мирослав, син Всеч. о. і добродійки Сенишин, народився в Канорі, Саск., 16-го березня, 1931 року. До школи ходив у Бюкенан, Пісейн і Інсінґер в Саскачевані та Ґлендон, Алберта. Він перебув два роки в Колеґії св. Андрея в Вінніпеґу.

Цього року він покінчив факультет Хемічного Інженерства. Підчас своїх університетських студій він відзначився тим, що першого року одержав стипендію в сумі $125.00, наступного року перейшов свій рік з першорядною похвалою, третього року одержав стипендію в сумі $400.00 від "Стандард Ойл Компані оф Каліфорнія" і особливе відзначення від свого факультету.

Підчас свого побуту в Інституті він був скарбником Студентського Кружка і брав живу участь у його праці. Мирослав одержав також стипендію з українознавства від Союзу Українок Канади в сумі $100.00.

Він був також постійним членом Православного Братства ім. Митрополита Іларіона при Університеті і був вибраний до екзекутиви цієї організації.

Бажаємо Мирославові всякого успіху в його вибраній професії і надіємося, що він незабуватиме свою Алма Матер.

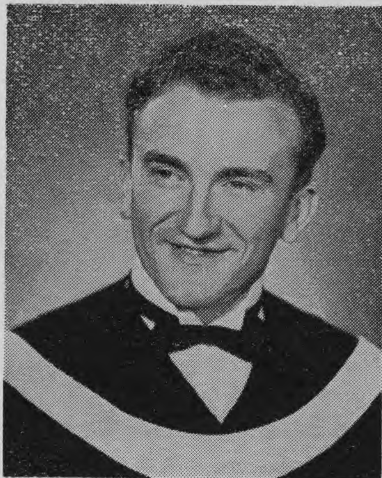


ЮРІЙ СТЕФАНІК, Б.Сс.

Юрій народився 24-го липня, 1930 р., Початкову, середню і вищу школу брав в Мапова, Пикардвил і Редвей, а 1950 р. записався на медичний факультет в університеті. Цього року покінчив третій рік студій і одержав ступінь Б.Сс.

Юрій, хоч є словацького роду, дуже добре володіє українською мовою, бере живу участь в житті студентського кружка, учащає на лекції українознавства та цікавиться іншими ділянками життя при Українськім Інституті св. Івана.

Він може бути прикладом для декотрих наших студентів, які своєї мови соромляться і не інтересуються громадськими справами. Бажаємо йому найкращих успіхів. Ми сподіємося, що він буде свідомий здобуток для нашого суспільства.



БОГДАН ХРУЩ, Б.Сс.

Богдан є першим абсольвентом українського походження з околиці Ричмонд Парк, 20 миль на північ від Атабаска, де він народився 31-го травня, 1931 року. Нижчу школу він скінчив у домашній школі, а вищу в Атабаска. Підчас свого побуту в Атабаска, він брав живу участь у кадетах і був їхнім представником підчас літніх вакацій.

Богдан цього року докінчує факультет вільних штук і спеціялізується в фізиці. Підчас свого побуту в Інституті, він був усе активним у Студентськім Кружку, працював у його проводі, як також був членом екзекутиви Православного Братства ім. Митрополита Іларіона. Цього року він заступав наш Інститут, як дебатант у змагані з Студентським Кружком "Каменярі" в Саскатуні.

Його влюблена розривка — це спів, що він правдоподібно удідичив від своїх родичів. Він грає на ґітарі. Сподіємося бачити Богдана знову в Університеті, де він наміряє покінчити педагогічний факультет.

Сподіємося, що Богдан завжди буде цікавитися нашими справами, бо вони є безперечно і його справи. Ми певні, що ми ще багато почуємо про нього в наступних роках, як про свідомого й активного члена нашої суспільности.

УКРАЇНСЬКА БІБЛІОТЕКА ІМ. РОМАНА ГОНСЕТА

Великий грецький філософ Арістотель (384-322 до Хр.), учень Платона, учитель Олександра Великого й автор знаменитих творів, твердить у передмові до своєї "Метафізики" наступне: "Всі люди мають природне бажання знати." Данте Аліґієрі (1265-1321), один із найбільших поетів всесвітньої літератури, називає Арістотеля "вчителем тих, що знають" і в своїм творі "Нове життя" передає італійською мовою вищенаведене твердження Арістотеля.



Майже двісті років до народження Данте у збірниках українського князя Святослава Ярославича, "Золотий ланцюг" і "Ізмарагд," находимо цікаві статті про читання книжок. Автор радить читати книжки помалу "и тришьды обраштаяся о єдиной главизнѣ." Тільки тоді приносить книжка користь. Щоб довести користь від читання книжок, автор користується наступними порівняннями: Узда є кермою і стримом для коня, для праведника — книги. Не збудується корабель без цвяхів, ні праведник без читання книжок. Як людина в полоні лине думкою до батьків, так думки праведника линуть до читання книжок. Прикрасою для жовніра є зброя, для корабля вітрила, для праведника — читання книжок. В одному місці автор порівнює книжки з морською глибиною: "Книгы бо

глубины морья подобни, въ нюже пониряюще бисерь износять драгій"... Цю думку передав Іван Франко такими словами:

"Книги — морська глибина,
Хто в них пірне аж до дна,
Той, хоч труду мав досить,
Дивнії перли виносить."

Яке відношення університетської бібліотеки до цього основного людського заповзяття? Головно ось таке: Університетська бібліотека, більш ніж будь-яка інша інституція, є сторожем сучасного світового знання і джерелом ідей та чинів, що спричинилися до розвитку наук, літератур та ідей до включно сучасної нам доби. Вона має найкращі дані берегти багатство людського ума і духа та ставити його до розпорядження сучасному поколінню. Університетська бібліотека, більш ніж якабудь інша інституція, уможливлює плодотворне продовження різних дослідів і вона має певні дані виконувати цю функцію повніш, ніж інші інституції. Багато бібліотек іншого роду значно спричиняються до загального навчання, але їх наукова цілеспрямованість або не є головним обєктивом або зограничена в обсязі.

Університетські бібліотеки на українських землях, як наприклад у Львові, Харкові, Києві і Чернівцях, відгравали велику ролю в розвитку української культури та освідомленні молоді. Вони отримували щедру допомогу від українського громадянства, що завжди цінило їхнє велике завдання. Українські відділи цих бібліотек збагачувалися всупереч несприятливому ставленню чужої влади. Ворожі уряди часто наносили болючі удари українській книжці, особливо українським відділам університетських бібліотек.

Доля української книжки на рідних землях подібна до долі українського автора. Строга цензура, заборона, переслідування, заслання, а в останніх десятиліттях фізичне нищення письменника й поета на рідних землях, завдали українській літературі сильного удару. Ворог знищив мільйони цінних книжок. Одинока можливість існування доброї української бібліотеки осталася в вільній Західній частині світу.

Особливо після Другої світової війни повстають українські бібліотеки при деяких канадійських університетах. Прискорення розбудови цих бібліотек було зумовлене введенням української мови в научний куррікулум кількох університетів. В Албертійському Університеті введено українську мову на вечірніх курсах 1951 р. Першу допомогу новоствореній українській департаментальній бібліотеці цього університету дали українська гуртівня "Да Индипендент Гоулсейл, Лтд." Жіноча Організація при Українській Православній Церкві св. Івана, Інститут св. Івана та коло десяти передових громадян, що належно оцінили потребу існування такої книгозбірні. Едмонтонський відділ С.У.С. подарував словянському відділові нову українську друкарську машинку. Ця безпосередня допомога мала значення першорядної ваги для успішного ведення українських курсів в академічнім році 1951-52.

Одначе, поширення українських курсів у наступнім академічнім році, як також уведення вищих кредитованих курсів словянських студій в Албертійськім Університеті вимагали більшої та добірнішої бібліотеки. Тоді наспіла цінна допомога від пані Ірини Ґонсет та її сина Фавста з Норт Голівуду, Каліфорнія. Вони пожертвували $1,000.00 у березні 1952 р. на створення української бібліотеки при Албертійськім Університеті. Таким чином повстала Українська Бібліотека ім. Романа Ґонсета, на славну память українського Едісона, що так широко відзначився в галузі дослідів і винаходів та прославив добре імя українського вченого на цьому континенті. Роман Ґонсет, родом із села Зелена, Галичина, приїхав до Канади 1907 р. і почав творити нове життя, як і багато інших новоприбулих. В

1914 році Роман одружився з панною Іриною Стефанина з Чипмен, Алберта, і вони обоє осілися в Едмонтоні. Роман відчував особливу здібність до механіки і в короткому часі він винайшов новий удосконалений кіноапарат, що значно поліпшив кінематографічну штуку. Панство Ґонсети переходять у 1916 р. до США, де Роман упродовж небагатьох років значно спричинився до поліпшення радіо, телефону, радару і т. п., осягнувши приблизно 100 патентів на своє імя. Роман Ґонсет завжди піклувався долею українських земель і великодушно жертвував більші грошеві суми на національні цілі. Смерть передчасно скосила цього великого працівника і винахідника, що піднісся на вершини людського ума в ділянці електротехніки. Роман помер 25-го червня 1951 р., на 60-ім році життя, оставивши по собі дружину Ірину, сина Фовста з дружиною і чотирирічного внука Роберта.

Фавст Ґонсет отримав у спадковість від батька великі технічні і торговельні здібності. Його наукові праці з ділянки електротехніки найшли високе признання в американськім науковім світі. Пані Ірина і Фавст Ґонсет завідують гарною фабрикою, в якій виробляють різні електротехнічні речі, особливо на замовлення уряду США.

Українська Бібліотека ім. Романа Ґонсета при Албертійськім Університеті — це тривалий памятник цьому великому мужеві. За грошеву жертву пані Ірини і Фавста Ґонсет куплено до цієї бібліотеки значну кількість книжок в українській і англійській мовах, звязаних безпосередньо або близько споріднених з україністикою. Видання УВАН, НТШ та різних українських видавництв в Америці й Европі напливають до складу цієї бібліотеки.

Пані Ірина Ґонсет постійно й запопадливо піклується розбудовою Української Бібліотеки ім. Романа Ґонсета. Впродовж одного року пані Ґонсет переслала до цієї бібліотеки около 70-ти пакунків з книжками, періодичними виданнями, повними річниками української американської преси, тощо. В цьому числі пакунків включені також більші дарунки книжками від панства Воробєвих, д-ра Г. Скегара, пані Теклі Денис та інших добродіїв з США, що належно оцінили велике значення цієї бібліотеки. В Алберті перші дари книжками внесли пані П. Саламандик з Едмонтону і наш заслужений піонер п. Петро Зварич із Веґревіл.

Велику заслугу в творенні Української Бібліотеки ім. Р. Ґонсета має др. Григорій Скегар, відомий діяч, автор і кореспондент на цьому континенті, родом з Погорилівки, Буковина. Др. Скегар був 6 років секретарем Української Бібліотеки ім. Петрушевича при Ліланд Станфорт Університеті в Павно Алто, Каліфорнія, і він добре визнається в бібліотечних справах. За посередництвом д-ра Скегара пані Ґонсет купила дуже цінні книжки-перводруки, що походять з однієї шанхайської бібліотеки. У цій збірці находимо ось які рідкісні видання: "Псалми" М. Максимовича, Москва — 1859; річники вісника "Основа" за 1861-62; перші видання творів П. Куліша, Х. Маркевича, О. Пчілки, М. Максимовича, М. Костомарова, М. Драгоманова, М. Старицького, Гр. Квітки-Основяненка; "Русская Старина", Москва — 1852; розкішне видання Літопису С. Величка, Київ — 1864; "Слово о Полку Ігореві", Москва — 1866; повне видання "Кобзаря" Т. Шевченка, Петербург — 1883; різні публіцистичні матеріяли 60-их і 70-их років; кілька видань 70-их і 80-их років про церковну архітектуру та інші памятники в Україні з багатьома фотографіями. Якраз у річницю існування Української Бібліотеки ім. Р. Ґонсета при Албертійськім Університеті пані Ірина Ґонсет прислала до неї Літопис Нестора і "Поучення Володимира Мономаха дітям", видані в Москві 1874 р. Всі ці цінні книжки подарувала пані Ґонсет поза фундаційну суму.

Фонд пані Ірини і Фовста Ґонсет уможливив нам набути також "Чигиринський Кобзар" Т. Шевченка і працю проф. Я. Рудницького "Україн-

ська мова та її говори." Ці останні дві книжці, як відомо, находяться в світі тільки в чотирьох примірниках!

На світлині видно тільки впорядковану частину Української Бібліотеки ім. Р. Ґонсета. Певна кількість книг находиться в палітурні і після оправлення ввійде в склад цієї бібліотеки. На знимці не видно й річників преси та періодичних видань, що містяться в осібному відділі, як також албомів з плитами Української Капелі Бандуристів ім. Т. Шевченка, різних визначних хорів та солістів, що находяться в прекрасній музичній кімнаті і часто входять у репертуар концертів для студентів нашого університету.

Пані Ірина й Фавст Ґонсет подарували словянському відділові особливий апарат виробу "Ґонсет", що в сполуці зо звичайним радіоприймачем уможливлює слухати передач короткохвилень зо всього світу.

Українська Бібліотека ім. Романа Ґонсета міститься в розкішнім будинку Загальної Університетської Бібліотеки, наймодернішім і найкращім свого роду в Канаді.

Пані Ірина Ґонсет і її шановний син Фавст висловили свій намір помагати цій бібліотеці в майбутньому. З цієї бібліотеки безпосередньо користає в першу чергу наша албертійська студентська молодь. Українська Бібліотека ім. Р. Ґонсета ставить до розпорядження нашій молоді первісні джерела української етнографії, етимології, публіцистики, літератури й історії, що в значній мірі влегшають зрозуміти великий змаг українського народу за свою власну культуру та ні від кого незалежне національне існування.

Можна надіятися, що українська спільнота цієї провінції також відчує потребу помогти цій важливій бібліотеці в дальшій розбудові. Ваші жертви книжками або грішми поможуть цій визначній бібліотеці стати однією з найкращих цього роду в Канаді. В кожній книжці, подарованій або купленій за пожертвовані гроші, ми зазначуємо імя і прізвище жертводавця.

Панству Ґонсетам належиться честь і слава за великий дар нашому Албертійському Університетові, а рівночасно і нашій академічній молоді.

О. Старчук.

ЗАПОВІТ

Як умру, то поховайте
Мене на могилі,
Серед степу широкого,
На Вкраїні милій:

Щоб лани широкополі
І Дніпро і кручі,
Було видно, було чути,
Як реве ревучий!...

Поховайте, та вставайте,
Кайдани порвіте,
І вражою злою кров'ю
Волю окропіте!...

І мене в сім'ї великій,
В сім'ї вольній, новій,
Не забудьте пом'янути
Не злим, тихим словом!

ВЕЧІР

Садок вишневий коло хати,
Хрущі над вишнями гудуть,
Плугаторі з плугами йдуть,
Співають ідучи дівчата,
А матері вечерять ждуть.

Сім'я вечеря коло хати,
Вечірня зіронька встає.
Дочка вечерять подає,
А мати хоче научати,
Так соловейко не дає.

Поклала мати коло хати
Маленьких діточок своїх,
Сама заснула коло їх.
Затихло все... Тільки дівчата
Та соловейко не затих...

БЕЗНАДІЙНИЙ

Доокола нас на світі
Молитву голосять
Дивуємось: хліб неробам
Ангели приносять.

Молився я, надіявся
На ласки чуднії
Аж минули, пролетіли
Хвилі золотії.

Хоч самому не минули —
Я плавлю по морю,
Попри мене люди плили
Тисячі водою.

А там далі — потопали,
Крила усіх хвиля,
Або знову завертала
Кпилась з їх безсилля.

А мене все перла, гнала,
В човен заглядала;
Сміялася також з мене:
"Де керма?" питала.

"Де є керма?" шибла думка;
Керми я не знаю.
І без керми і без цілі
В хвилях потапою.

Бачу світло — там є скали —
Води небезпечні,
І в крутіжі човни вються
В танку безконечнім.

Або тихо знову стало,
Розтяглася хвиля,
І камінною вагою,
Зпадало безсилля.

Бачу — небо вже стемніло,
Розсіялись зорі —
А я сиджу, колишуся
Без путі на морі.

Треба було весло взяти
В стерно обернути,
І вибравши собі зірку
До неї линути.

Лиш "Дай Боже!" — промовити,
Закусити зуби,
Зрозуміти: плисти треба,
Хай буде, що буде!

Ярослав Сенів.

ПРАВОСЛАВНЕ БРАТСТВО ІМ. МИТР. ІЛАРІОНА



Члени управи Прав. Братства ім. Митр. Іларіона
Сидять зліва: Всеч. о. В. Сенишин, капелян; Л. Винничук, писарка; Волод-Комгир, голова; Я. Сенів; Богдан Безбородька; Гр. Мосійчук; М. Воробець; М. Сенишин; Богд. Хрущ; Є. Василик. Немає на знимці Іллі Танасюка.

Це вже другий рік існування Православного Братства ім. Митрополита Іларіона. Коли минулого року, після заснування, ми шукали своєї мети і пробували знайти спільну працю, цього року ми вже більшим і певним кроком ішли вперед. Восени, після початкових формальностей в університеті, ми мали свої перші соціяльні сходини в формі "вінер рост" біля річки. Нічка була напричуд гарна. Молодь ближче знайомиться при грі і співі. Після цього відбулася забава в "Стюдентс Юнійон Білдінґ."

Перші збори доповнили наш склад управи. Заряд скликає свої місячні збори й на них обговорюють студенти всякі справи, що безпосередньо відносяться до нас.

В січні ми мали свої річні вечерниці з танцями. На них з'явилося певне число і колишніх вихованців університету. В наших розмовах вигринуло питання почесних членів "алюмнів." На наступних зборах внесено поправку до статуту, якою створено новий рід членів, а саме почесних членів, так званих "алюмні."

Після Нового Року, кожного вівтірка від 4.30 до 5.30 год. пополудні відбувалися виклади Святого Письма і Катехизису. Ці виклади вів Всеч. о. В. Сенишин. На них ми слухали доповідей на такі теми: Символізм Православної Церкви, головніші догми та їх тлумачення на підставі Святого Письма, сім Божих Тайн і їхнє значення, тощо. Після викладів відбувалися оживлені дискусії. Таким чином ми багато скористали.

На університетськім кемпусі віддавна існують релігійні організації, як напр. римо-католицька, англіканська, обєднаної церкви, лютеранська, жидівська, минулого року заіснувала наша, а цього року також і мормонська.

Було приємно, що між віровизнаннями, що були зарепрезентовані на річнім "Сівік Бенквіт," були й наші представники. Ми горді з цього й глядимо в будучину з переконанням, що наші громадяни, які посилають молодь на студії до університету, постараються, щоб їхні діти були членами цієї так потрібної організації.

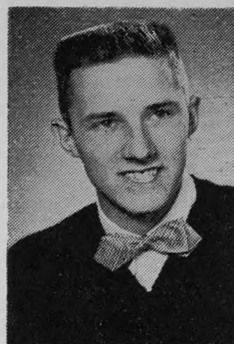
Крім релігійних тем, ми вислухали викладу Д-ра Дарковича на тему "Асиміляція українців канадійського походження та канадійців брітанського походження." Тема була дуже добре опрацьована і в ній подав шанований доповідач високе число статистичних даних. Виклад був дійсно університетського рівня. Наступним промовцем був п. Василь Косташ. Його доповідь захопила всіх, тому що пан Косташ, як довголітній педагог прекрасно висвітлив цілі й завдання нашого Братства.

Володимир Комгир.

— AUTOGRAPHS —

Students

— AGRICULTURE —



ROMAN FODCHUK, HAIRY HILL, ALBERTA

This is Roman's third year at the University and he has always made the Institute his home. Roman has always been very helpful in all our activities. We feel sure that in the future he will be an asset to any community.



WALTER WITWICKY, ANDREW, ALBERTA

Walter decided to follow the trade and vocation of the majority of Alberta's population, that is Agriculture. This is his first year and he is quite a serious student.

— ARTS AND SCIENCE —



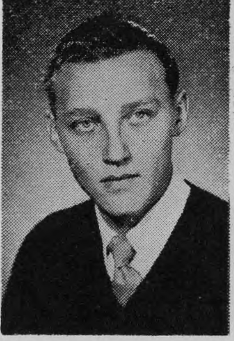
STELLA HARAPNIUK, RADWAY, ALBERTA

Stella is one of St. John's most conscientious students. Born in 1934, Stella attended Radway public and high school before coming to University. At present she is taking a Lab. Tech. course and certainly shows promise of being one of the best.



HARRY MOSYCHUK, ANDREW, ALBERTA

Harry has been a member of St. John's Institute for the past four years. Active in all phases of its undertakings, he has been President of the Students' Union, always on its executive, member of the Ilarion Club executive, Hockey Club and a popular chap with new comers.



NICK MOSYCHUK, ANDREW, ALBERTA

Nick comes in the footsteps of his brother Harry, but instead of studying a general course, he set his eye for a goal as a lawyer. He certainly can argue. This being his first year he has made an effort to add to the spice of life of the Institute. We shall see more of his effort in constructive leadership.



— ARTS AND SCIENCE (Cont'd) —

LEONARD PONICH, TWO HILLS, ALBERTA

Leonard was born in 1931. He is one of the stalwarts of the Two Hills contingents that have made their home at the Institute. Besides being a member of the University Symphony, he is the Editor of this year's Year Book and a member of the Students' Union and Ilarion Club executives. He still plans to follow his father's footsteps and be either a lawyer or a politician.



EUGENE RATSOY, SMOKY LAKE, ALBERTA

A gift of Smoky Lake to the Institute. After being a resident for two years at St. John's, he is not quite as homesick as before. Though his University studies absorb most of his time, he still finds time to spend in neighboring rooms and listen to the radio.

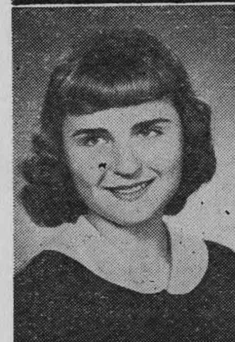


— EDUCATION —

ESTHER DADENSKY, TWO HILLS, ALBERTA

Esther was born in 1933. Her parents expected a girl but..... She is now taking second year B.Ed.

Interests: An E.U.S. member and an E.L.T.O.N. fan.



MARJORIE KOZAK, WILLINGDON, ALBERTA

"Well, Gosh," if it isn't Marj., and in first year B.Ed., too.

Interests: An E.U.S. member and is on the editorial staff of this Year Book. As far as extra-curricular activities are concerned, this kid has more plays than the Eskimo backfield.

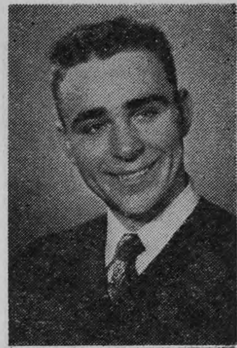


EMILY SEMELUK, VILNA, ALBERTA

Born in 1935, Emily is now taking the Education course at University. As vice-president of St. John's S. U. and assistant Editor, Emily works hand in hand with the President to promote efficient and capable organization.

Interests: A member of the E.U.S. and an ardent hockey fan. "Silence is Golden."

— EDUCATION (Cont'd) —



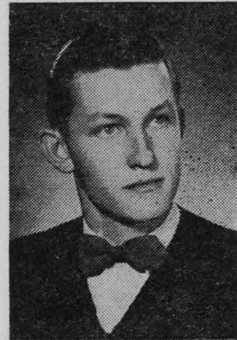
ROBERT STEWART, WILLINGDON, ALBERTA

Bob has been with us for the past two years and has been an asset to sports at the University and St. John's. He is always bashful in company of females, except when it comes to food, then his reserve is gone and he does a man's share at any table.



EUGENE WASYLYK, REDWATER, ALBERTA

Eugene has proven himself to be one of the more conscientous students in the last three years. He is a member of the executive of St. John's Students' Union, Ilarion Club and editorial staff. He takes active part in sports, especially in hockey. He plans to devote his time to teaching and to a certain fair damsel who has captured his heart, mind and soul.



MARIAN WELESCHUK, WARSPITE, ALBERTA

Marian was born at Warspite, Alberta, where he completed his public and high school studies. He has registered in the Faculty of Education. He is very popular with the students and always takes an active part in all their undertakings. He should be an asset to the teaching profession of Alberta.

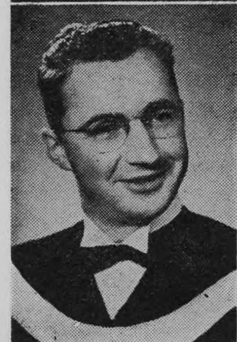


CAROLINE WOROBETZ, ANDREW, ALBERTA

Born in 1933, Caroline is taking her first year of a B.Ed. program.

Interests: An E. U. S. member and is on the Ilarion Social Committee. Likes cooking and Handicraft. Took part in the Dramatic Club of U. of A.

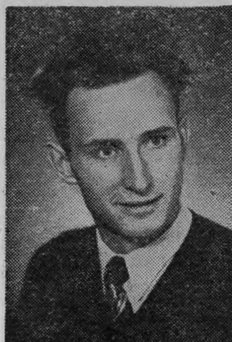
— ENGINEERS —



PETER DRANCHUK, B.Sc., GLENDON, ALBERTA

Peter came to Canada as an infant. He completed his public and high school studies at Glendon. He is Mastering now in Petroleum Engineering at his Amla Mater, and at the same time is a lecturer. He has won many scholarships and bursaries. Hard work and persistency are the key words of his success.

— ENGINEERS (Cont'd) —



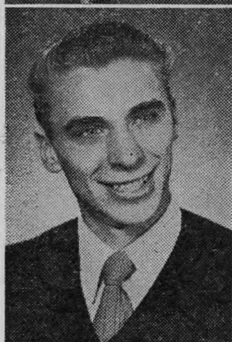
HARRY KARASIUK, SANDY RAPIDS, ALBERTA

Harry hails from the most north-easterly direction of Alberta. He completed his public school at Sandy Rapids and his high school at Glendon. Through hard work he has made his mark felt both at high school and at University. He is enrolled in first year Engineering. Though a new-comer to the city, he is finding things quite pleasant.



WALTER KORCHINSKY, WABAMUN, ALBERTA

Another first year Engineer, Walter is a lucky fellow. Because of his high scholastic standing and general proficiency in high school, he received an Alberta Hotel Association Scholarship of $500.00. We are sure that Walter will continue to be a shining example of perseverance and hard work.



HARRY STEWART, WILLINGDON, ALBERTA

This year Harry joined his brother Bob at Varsity. He is enrolled in first year Engineering. Like his brother, he is quite an athlete and plays fine hockey for the Engineers' Inter-fac team. An amiable fellow, Harry makes friends easily and is well liked by his class-mates.

— DENTISTRY —



GERALD SENIW, B.A., YELLOW, CREEK, SASK.

Gerald, after receiving his B.A. from the U. of S., decided that his future work shall be examining the molars of the inhabitants of our fair province. He is enrolled in first year Dentistry at the U. of A.

In the annual debate between P. Mohyla Institute at Saskatoon and St. John's, Gerald did a very fine job on our team. Though victory was not ours, he was commended as a very capable debater. He is a great participant in student activities.



JOHN CARL ZAPARANIUK, MOOSE JAW, SASK.

Another boy from Saskatchewan, who is finding that Alberta has much to offer. After a year at U. of S., John enrolled in first year Dentistry here. He is an avid Eskimo football fan. Last year John performed quite brilliantly in the backfield with the Saskatoon Hilltops.

— MEDICINE —



HARRY PISTAWKA, BON ACCORD, ALBERTA

Harry is one of the few that, besides his studies in First Year Medicine, is lucky to find time for courting and finding a wife. We at the Institute, wish him happiness and success. If he persists with his studies as he has till now, we shall be proud of a great addition to the medical profession.



OREST SEMCHISHIN, MUNDARE, ALBERTA

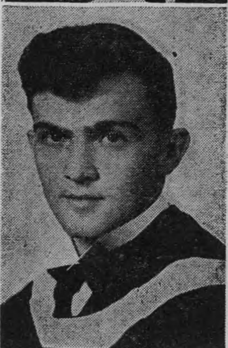
Orest hails from Mundare, Alberta, where he was born on January 9th, 1932.

Through hard work, Orest has completed his first year of Medicine. We expect that Orest will be among the great physicians of the near future. Somehow we feel that he will follow the footsteps of his close friend Harry P.



HENRY W. SHEWCHUK, B. Sc., WILLINGDON, ALBERTA

Henry is finding second year of Medicine quite fascinating. Being a hard worker, studious and persistent, we expect to see him reaching his objective quite soon.



WALTER SHYDLOWSKY, B.A., EGREMONT, ALBERTA

Walter and Henry form a team of future medical men that will do Alberta proud. We are very proud of them. Walter is always interested in any activity that helps to make life at the Institute interesting.

— PHARMACY —



TERRY MELNYCHUK, EDMONTON, ALBERTA

Terry has been a great asset to the student life of the Institute. A champ in Badminton and Ping Pong, he upheld the honours of the Institute. Hard work is his middle name. Some one noticed that a certain she has an eye for the future pharmacist of Edmonton.



— HIGH SCHOOL —

ALICE MARY CHOMIAK, FORT VERMILION, ALBERTA

At present Alice is taking her final year at University High. This is also her second year at St. John's. She plans to enter University in the Faculty of Education next year. On the basis of her present honours standing, we're sure she will make out well.

Interests: Who ever heard of a female lone wolf?



— COMMERCIAL —

OLGA CHOMIAK, SPEDDEN, ALBERTA

Good-natured, kind, trustworthy and helpful — that's Ollie. She is now enrolled in a steno's course at McTavish Business College and has a position waiting at University Hospital.

Interests: Mary's silent partner.



MARY FOOTZ, SPEDDEN, ALBERTA

"Little Lulu" was born in 1934. Mary completed her stenographer's course at McTavish and is now a steno at University Hospital. One of Mary's more notable attributes is her keen sense of humor.

Interests: Ah'm a northerner, bub.



— PUBLIC SCHOOL —

EUGENE SENESHEN, EDMONTON, ALBERTA

Eugene is completing his Grade VIII at Garneau Junior High. His ambition to be an Airforce man has been fulfilled as he is a full fledged cadet. Unofficially he is a shoe shine boy when short of money. His friends are varied and many, but his biggest problem is girls.



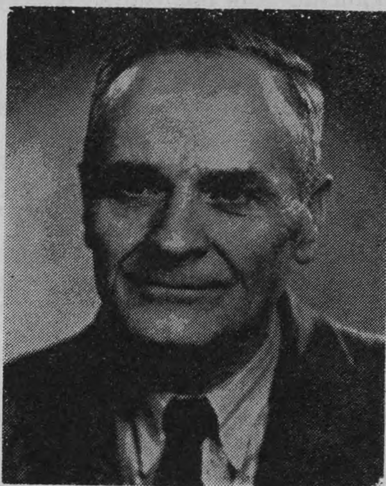
HELENE SENESHEN, EDMONTON, ALBERTA

The age of impudence, that's her. She is leading her Grade VI class at University Public School. Has attained her ambition to be heard on the radio as an actor and pianist.

Interests: Many, but mainly Elaine.

БУДІВНИЧІ





КАТЕРИНА Й ІВАН КИНАСЕВИЧ

В тридцять пяту річницю заснування Українського Інституту св. Івана ми пережили з однієї сторони болючу втрату, що викликала смерть Івана й Катерини Кинасевич, а з другої ми побачили приклад дійсної жертвенности на народні цілі. Такими нашими ВЕЛИКИМИ МЕЦЕНАТАМИ останнуться навіки бл. п. Іван і Катерина Кинасевичі.

Іван Кинасевич народився 1886 року в селі Босири, повіт Гусятин, у Галичині. До Канади він приїхав 1911 року, а восени 1914 року одружився з Катериною, з дому Пасіка, з Іннісфрі, Алберта.

Спочатку вони жили в околиці Примула, а відтак у містечку Іннісфрі, де мали крамницю. В 1920-ім році переїздили до містечка Смокі Лейк, де також мали крамницю мішаних товарів. У них було девять синів і чотири дочки й тому треба було дуже ощадно жити, щоб дати дітям добру освіту та придбати маєтку. Блаженної памяти Катерина жила рука-в-руку з мужем і завжди була найкращою підпорою в домі. Кинасевичі не тільки цікавилися своїми домашніми справами, але також були активними членами Українського Народного Дому й Української Греко-Православної Церкви. Наскільки їм позволяли обставини, вони щедро жертвували на громадські цілі. Вони були також членами Українського Інституту св. Івана. До своєї передчасної смерти бл. п. Іван пожертвував $157.00 на наш Інститут.

В 1937 році Кинасевичі спродали свій маєток у Смокі Лейк і переїздили до містечка Торсбі, Алберта, де Іван був власником готелю до 1949 року. Там вони обоє тяжко працювали. Бл. п. Катерина щиро помагала мужеві в щоденній праці, як також вела дім і виховувала дітей. Там вона подарувала прекрасний образ Преч. Діви Марії місцевій церкві. Від 1949 року Кинасевичі мешкали в Едмонтоні. Іван не покидав торговлі й остався співвласником готелю та інших підприємств.

Його бібліотека була одною з найкращих між українськими поселенцями в Алберті. Іван був дуже очитаний і цікавився народними справами. Обоє любили свою рідну церкву й на бажання покійної, дали на будову Катедри $1,000.00 перед учасною смертю дружини.

Наша канадійська історія не забуде їх, як великих меценатів їх улюб-

лених інституцій. На українські інституції бл. п. Іван записав у своїм тестаменті наступне:

Великий будинок (бльок) на Інститут св. Івана в Едмонтоні	$20,000.00
На стипендії для питомців Інституту св. Івана в Едмонтоні	5,400.00
Бурсарійс для питомців	5,000.00
Грошева жертва на Інститут св. Івана	5,000.00
На Катедру св. Івана в Едмонтоні	5,000.00
На Всеканадійську Катедру Пресв. Тройці в Вінніпеґу	1,000.00
На Раду Української Школи	500.00
На Укр. Прав. Церкву св. Вознесіння в Смокі Лейк, Алберта	500.00
На Український Народний Дім у Смокі Лейк, Алберта	250.00
На Український Голос, Вінніпеґ, Манітоба	150.00

Він лишив у своїм завіщанні забезпечення для всіх своїх діточок.

Можна сказати мимоходом, що наші поселенці, які прибули до Канади на початку цього століття, не тільки освідомили себе та поширили добре імя українця між нашими співгорожанами, що про нас українців так мало знали, але збудували також церкви, виховні інституції, школи та інші потрібні громадські інституції і зуміли глибоко зрозуміти майбутні потреби для того, що вони започаткували.

Кожний має свій талант і Канада дає змогу його розвинути. Нехай їхній славний чин буде прикладом іншим. Батьки наші починали своє життя в Канаді голими руками, але вони придбали своєму поколінню багатства і мудро розподілили його.

Нехай канадійська земля буде їм легка, а їхня славна память хай завжди живе між нами!



СТЕПАН ЛЕСЬКІВ

Ті, що були на наших Народних Зїздах в останніх 35 роках, мабуть зауважили, що майже на кожнім із них був присутній бл. п. Степан Леськів, його бл. п. дружина або хтось із його родини. Ті, що вчителювали в околицях Вільна, Стрий, чи Спеден, то дуже добре знають, яку поміч давав їм Степан Леськів. Це був дійсний Каменяр.

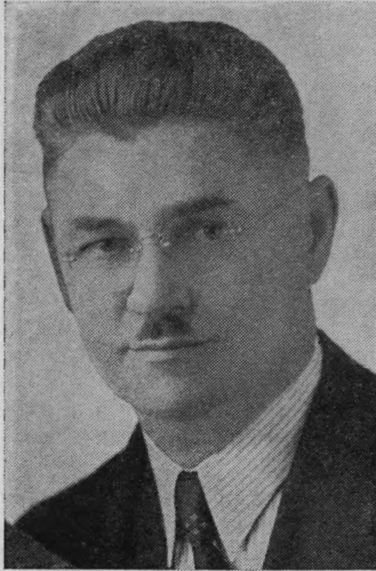
Він народився на Стрийщині 1890 р. і ще молодим юнаком прибув до Канади 1908 року. Перші роки в Канаді працював у копальнях вугілля і тільки де можна було чесно заробити на прожиток. В 1912 році він поселився в околиці Спеден, куди спровадив своїх родичів. Вони прожили з ним до своєї смерти. Степан одружився 1916 року з Катериною, з дому Здріль. Бог поблагословив їх трьома дочками й одним сином. Дочки Марія і Олена були питомками Українського Інституту св. Івана, звідки покінчили учительські курси. Син Федір остався на господарстві, а Степанида скінчила курс доглядачок хорих.

Покійний Степан радо жертвував на різні українські народні справи і був членом Українського Інституту св. Івана, шировцем Українського Голосу та ревним працівником і довголітнім головою Української Греко-Православної Церковної громади в Спеден.

Найбільше, здається, прислужився бл. п. Степан своєю працею в

драматичних гуртках і навчав своїх друзів англійської мови в перших часах піонерського життя. Він був довший час секретарем муніципалу в Вільна, Алберта, як також секретарем багатьох шкільних округ. Завдяки його запопадливій праці, багато вчителів отримали нагоду вчителювати в своїх громадах.

Степан Леськів помер 28-го жовтня, 1952 року, а його дружина відійшла у вічність 10-го листопада, 1950 року. Рідшають ряди тих, що так багато вложили в скарбницю нашого громадського багатства.



ІВАН ВАСИЛЬ СЕМЕНЮК

Іван Василь Семенюк народився 28-го січня, 1889 року, в селі Ганківцях, в снятинськім повіті. Він ходив до школи в Снятині, Станіславові і Львові.

До Канади приїхав 1905 року і ходив до брендонського семінара т. зв. "Рутеніян Тічирс Трейнінґ Скул." Відтак він перенісся до Алберти, де зацікавився кооперативним рухом і був бухгальтером у Народній Торговлі в Веґревіл. Пізніше він відкрив власну крамницю мішаних товарів у Редвей, Алберта, і скоро здобув славу провідного діяча в тій околиці. Іван був довший час головою шкільної ради і керував громадським рухом у тій місцевості. Головно завдяки його допомозі побудовано там українську православну церкву. Він був членом екзекутиви Союзу Українців Самостійників в Алберті, членом Українського Інституту ім. Петра Могили в Саскатуні та Українського Інституту св. Івана в Едмонтоні.

Іван був одним із тих, що завжди приїжджали на всі Народні Зїзди в Едмонтоні. Він все турбувався матеріяльним добробутом наших інституцій, щоб можна було безперервно продовжати кожну національну працю.

Іван перебрався до Вінніпеґу 1940 р., де був управителем "Сентрал Дейріс," а відтак "Станлейс Гардвир." Там він також цікавився церковними справами і належав до заряду Всеканадійської Катедральної Громади Пресв. Тройці та був її делеґатом на Церковнім Соборі в Саскатуні. Він також був нашим представником у Раді Української Школи. Крім цього він також був членом інших організацій, як напр. "Чиймбер оф Комерс," "Клюбу Українських Бизнесменів" і т. п.

Покійник оставив по собі дружину, одиноку дочку Наталку, що була питомкою Українського Інституту св. Івана (заміжня за лікарем В. Бачинським) та двох унуків у Вінніпеґу.

Іван належав до основників наших виховних організацій, що були дійсними Каменярами на початку цього століття. Він помер несподівано 18-го грудня, 1952 року. Його похоронено в Вінніпеґу.





ВАСИЛЬ І АННА ПІДРУЧНИЙ

Василь Підручний є один із перших піонерів канадійської інтелігенції. До Канади він приїхав зо своїми родичами з села Іванків, Галичина, коли йому було три місяці. Його родичі поселилися в північній Манітобі, в околиці Етелберт. Скоро по приїзді, Василів батько помер. Його мати вийшла заміж за Федора Подіялюка.

Василь ходив до школи в своїй місцевості, відтак в Тулон, а дальше в Давфін. Підо впливом українофіла Д-ра Г. Ґонтера та різних дискусій, що тоді вели студенти, витворився дух любови до всього українського. Василь скінчив аґрономічний факультет у Манітобськім Університеті.

Підчас свого студентського життя він брав активну участь у дебатах, імпрезах і спортових змаганнях. На дебатах у Саскатуні він познайомився з панною Райчибою, з Прілейт, з якою одружився.

Пані Підручна також походить з північної Манітоби. Вона народилася в окрузі Ґімлі. Коли було їй один рік, її родичі переїздили на сталий побут до Прілейт, Саск., куди також переселилися Чарнецькі, Бойчуки, Філики, Скоробагачі, Кинасевичі та інші. Це були люди, що цінили освіту й були свідомі свого національного завдання.

Коли Анні було тринадцять років, вона молодою студенткою вступає в ряди студентства в Інституті ім. П. Могили в Саскатуні. Там вона закінчує свій учительський семінар і стає вчителькою. Її перша учительська посада була в околиці Ґлеслин. Вона помогла зорганізувати там Жіноче Товариство, що існує досьогодні.

Анна вийшла заміж 1928 року й від тоді обоє з мужем були взірцевими громадянами де б тільки вони не мешкали.

Пан Підручний уперше познайомився з Албертою 1926 року, коли був помічником-аґрономом в околиці Веґревіл. Його запопадлива праця ввінчалася майже казковими здобутками. Муніципал Норма одержав нагороду в сумі $1,000.00 за взірцевий поступ. Учні п. Підручного та інших наших аґрономів, як наприклад Маґери й Шемелюка, осягнули світової слави титули “Королів Збіжжя” й “мастер фармерс”, як напр. Павловський, Складани, Ілюки, Меленка, Порожний, Скрипицький та інші.

Панство Підручні мешкали в Веґревіл, відтак у Вілінґдон, де крім своєї праці п. Підручний був одним із організаторів Українського Народного Дому й Української Греко-Православної Церкви. Там пані Підручна зорганізувала відділ Укр. Жіноче Товариство ім. Н. Кобринської. Після семилітньої праці в тих околицях Підручні переїздили до Смокі Лейк, де також уклали багато мозольної праці між нашими рільниками. Після шестилітньої аґрономічної праці, уряд переніс його на важливе становище аґронома до Веґревіл.

Панство Підручні виховали пятеро дітей. Кожне з них має добру освіту. Найстарша доня Лілея, кваліфікована вчителька музики й державної школи, вийшла заміж за Віктора Ханасика, також аґронома-садівника. Василь ходить на 2-ий рік права до Албертійського Університету.

Пані Підручна є дуже активна в українських організаціях. Вона була довший час референткою мистецьтва Пров. Екзекутиви Союзу Українок Канади й обїздила жіночі відділи в Алберті, щоб навчати українського вишивання. Вона також активна в організації СУМК і помагає в тій праці, як тільки може.

Вона має природне зацікавлення до мистецтва й кілька років тому виграла нагороду за свій образ "Український Великдень". Пані Підручна є основателькою філії, "Гендікрефт Ґілд" у Веґревіл, що повстала 1950 року й була головою цієї філії. Її вибрали на відпоручницю на провінцію Алберту й вона є членкою екзекутиви цієї організації.

Можна безпечно твердити, що наші народні зїзди сильно відчували б відсутність панства Підручних. Вони не тільки приїжджають на зїзди, але є щирими і жертвенними членами. Кожна справа, що вимагає допомоги, знайде її в цих наших працьовитих земляків.

Вони обоє є членами Українського Інституту св. Івана й допомогли Інститутові жертвою около $500.00. Василь Подручний був довші роки членом Дирекції нашого Інституту і все цікавиться його долею.

ПЕТРО ЗВАРИЧ — Веґревіл, Алберта.

Петро Зварич — це широкознаний діяч у всіх ділянках народньої праці від 1900 року. Він один із наших піонерів, який посвятив усе своє життя для народного добра.

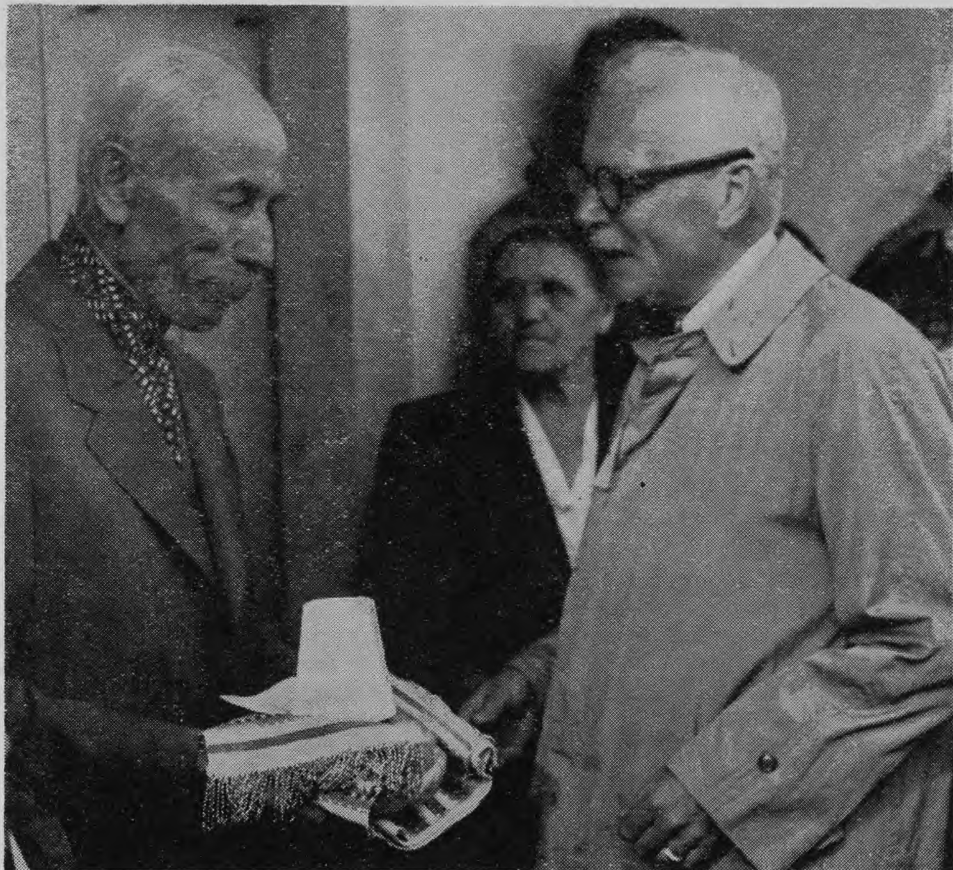
П. Зварич народився 24-го березня, 1877 року, в селі Тулові, повіт Снятин. Він ходив до Української Ґімназії в Коломиї, здав матуру з відзначенням і опісля відслужив 1898-ий рік в австрійській армії. З-за своїх вільнодумних радикальних поглядів, він не мав вигляду на якийбудь успіх під польсько-австрійським ярмом. Тому 1900 року виїхав до Канади з своїми родичами й около 30 іншими родинами, щоб тут, на новій землі, стати провідником та помічником малосвідомим поселенцям. Знавши кілька мов і мавши хист приспособитися до нових життєвих обставин, він не розчарувався в своїх мріях.

Зараз першого року після свого прибуття до Канади, він успішно радив поселенцям, як будувати нові будинки, а взимі разом з о. Заклинським, організував парохії, читальні й поштові уряди.

З початком 1901 року перебувавши в Едмонтоні, де працював при виробництві дверей і вікон, П. Зварич зорганізував робітничу унію, зорганізував вечірню школу для малограмотних і помагав робітникам, що страйкували. За організаційний хист його прозвали "Петро Верегін Другий." Після скінчення страйку, він працював на секції Лаґен, нинішній "Лейк Люїс", де "темпав" 2 тижні, на "колшуті" 3 тижні насипав вугілля до льокомотив, пізніш опинився в "равндгавзі", де чистив парові кітли і намащував машини. Платня в "равндгавзі" була від 15ц то 17ц

на годину. П. Зварич мріяв, що стане ротмайстром або інженером льокомотив, але коли довідався, що вишкіл триватиме більш року, покинув цю працю.

Покинувши працю в С.П.Р.-а, він опинився в копальні золота в Росленд, де отримував 40 центів но годину. Туди він звербував майже 80 осіб до праці. Петро там скоро авансував на майже всі роботи, які тільки були в майні. Почувши від своїх товаришів, що на Алясці є поклади золота, він накупив потрібних причандалів і поїхав до Аляски. Перед виїздом він вислав батькам $300.00, щоб допомогти їм виконати всі роботи на його фармі. В дорозі до Аляски він познайомився з очайдухом Бурським з Південної Африки. Хоч їх початок був дуже трудний, щастя все ж таки усміхнулося їм. Упродовж однієї зими вони викопали золота вартости $12,000.00. Зваричева частина вартувала коло $3,000.00.



Петро Зварич вітай прем'єра Ст. Лаврента хлібом і сіллю, а пані Зварич передає ключ у різьбленій касетці, підчас офіціяльного відкриття Піонерської Хати в Елк Айленд Парку.

Петра постійно тягнуло до рідні й 1903 року він поїхав до Веґревіл. В лютім 1904 року він одружився з Марією, дочкою Павла Федорка. На фармі вже була вироблена рілля й поставлена кругом огорожа. Впродовж одного року він збудував будинки, купив потрібні машини, відкрив пошту Коломию, зорганізував фармерську спілку й купив першу молотарку між українцями в Канаді. Тієї ж зими він здав паровотехнічний інженерський іспит і почав вишколювати здібних хлопців у цій спеціяльності. Зимою

вивучував інженерів, а літом організував шкільні округи й муніціпали. Йому доводилося бути їхнім секретарем, доки не підучив інших перебрати цю працю. Майже всі шкільні округи, що мають українську назву, завдячують це йому. Як контрактор, п. Зварич побудував шість шкіл. Трудно було отримати вчителів до цих шкіл, бо ніхто з неукраїнців не хотів жити між нашими людьми. З такими вчителями було багато клопоту, а мало користи. Тому відбувалися віча з домаганням, щоб уряд занявся вишколом учителів українського роду і щоб відкрив відповідний семінар для осягнення цієї цілі. За старанням П. Зварича відкрито таку школу в Веґревіл, так зв. "Форінерку." Також видано тоді шкільний статут, який переклали Зварич і Крет. Намагання вибрати своїх кандидатів 1913 року не вдалися і Зварич перепав тільки через 40 голосів.

Коли в 1905 році створено провінцію Алберту, уряд назначив його майже своїм дорадником та передав йому багато справ до вирішення. В 1914 році Петра назначено нотарем і він тоді відкрив канцелярію реальности. Спільно з п. Мельником він управляв лісним складом (ломбер ярдою) і був будівельним контрактором.

Зварич завжди цікавився шкільництвом. Коли створено містечко Веґревіл, Зварич, допомогою проф. Бродфута, викладав англійську й українську мови в школі впродовж двох років. З цього навчання скористали коло 50 студентів. Коли пресвітеріянська місія збудувала шпиталь і бурсу для хлопців і дівчат, тоді Зварич, що був членом комітету багато років, посвятив свій вільний час на навчання української мови в тих школах. Можна ствердити, що учні Зварича осталися вірні своїй національності.

В 1910 році, заходом П. Зварича і П. Рудика, засновано Народну Торговлю (з $25.00 уділами). Впродовж десяти років ця фірма осягнула маєтковий стан вартости 100 тисяч долярів, заснувала 8 філій і виховала поверх ста урядовців, що пізніше розпочали свою власну торговлю. З приходом кризи, після Першої Світової Війни, фармери задовжилися в Народній Торговлі на $165,000.00 і тоді треба було спродати все, щоб заплатити довжникам. Майно спродано тільки за третину реальної вартости.

Щоб дати змогу фармерській молоді ходити до вищої школи, заходом П. Зварича засновано Бурсу ім. Т. Шевченка в Веґревіл, де було приміщення для 20 хлопців і дівчат. Через вибух інфлюенци, перенесено цю бурсу до Едмонтону і злучено її з Інститутом ім. М. Грушевського, 1919 року. Зварич був 3 роки головою дирекції Інституту, а 4 роки її членом. Він постійно цікавився долею Інституту, жертвував щедро на потреби цієї установи, так що дотепер зложив $1,494.00, а його шановна дружина $308.00. Коли Інститут ім. П. Могили в Саскатуні переживав матеріяльну скруту в 1942-43 рр., тоді П. Зварич узяв добровільно на себе обовязок зібрати $6,000.00 на сплату довгу. Він подорожував повних шість місяців по Східній Канаді й З.Д.А. і зібрав вищенаведену суму, що врятувала саскатунський Інститут. Не було ні одного зїзду чи собору Української Греко-Православної Церкви в Канаді, в якім Зварич не взяв активної участи.

Крім вищезгаданої громадської й освітньо-виховної діяльности, він заснував шкілку плекання кущів, квіток і деревець. Таким чином він зацікавив високе число своїх людей прикрасою домів, вулиць, парків і т.п. За його почином і під його проводом місто Веґревіл перемогло Едмонтон в 1931 р. на виставі городини, овочів, квітів та меду. З приводу цієї перемоги офіціяльні чинники дали великий бенкет на честь високозаслуженого Петра Зварича.

Високо цінять пана П. Зварича новоприбулі до Канади після Першої і Другої світових війн. Після Першої світової війни він спровадив до Ка-

нади поверх 200 осіб з Галичини і Чехословаччини, а після Другої поверх 265 осіб, головно інтелігентів, яким так трудно було виїхати до Канади.

В цій короткій статті не можливо відмітити всіх заслуг цього великого піонера.

Крім громадської праці, Зварич також подбав, щоб його діти отримали вищу освіту. Син Євген є лікарем в Веґревіл, син Іван є інженером в Трейл, Б. К., Богдан — хіропрактиром в Едмонтоні, а доня Надія, що відзначилася, як дириґент дутої оркестри (жіночої) підчас Другої війни, померла трагічною смертю недалеко свого дому в Риджайні, Саск.

Щоб відзначити творця канадійської піонерської історії, якому минає 76 років життя, його запросили минулої зими дати доклад в Албертійській Історичній Асоціяції, при Албертійськім Університеті. Перед професорами та іншими науковцями він подав нашу історію в Алберті. Ми подаємо її дослівно на іншому місці цього річника.

Можна сміло твердити, що історія Алберти, історія українського руху в Алберті й життєпис Петра Зварича — це одна, майже неподільна, цілість.

Бувші Питомці



ІЛЛЯ КІРІЯК

Ілля Кіріяк народився 29-го травня, 1888 року, в Завалю, Снятинського повіту, в Галичині, в незаможній селянській родині. Проживши свої дитячі й хлопячі літа вдома, він, по нарадах з батьком та одиноким братом Дмитром, виїхав до Канади при кінці 1906 року, щоб заробити грошей на поліпшення й поширення батьківської господарки. Ілля прибув до Канади з наміром заробити грошей і по двох або трьох роках вернутися додому.

Він скоро переконався, що грошей не мож було заробити так скоро, як думалося. Він працював при різних роботах: при каменоломі, при залізниці, в лісах, у трачках, у копальнях вугілля, при каналах, у друкарні, а вкінці восени 1912 р., записався до школи.

Ілля скінчив вищу школу, як також учительський семінар 1919 року і від тоді майже безперервно вчителював у фармерських школах до 1936 року. Тоді взяв на себе обовязок секретаря організацій Союзу Українців Самостійників. Пізніше Ілля став ректором Інституту ім. М. Грушевського й виконував цю працю до кінця 1942 року, коли, щоб забезпечети себе матеріяльно, перейшов на становище урядовця в залізничній управі, де він працює й сьогодні. Він ніколи не покидав наміру вернутися до рідного села в Україну й тому ніде не осідався напостійно.

Поза свою працю, як робітник і вчитель, він завжди цікавився робітничими, фармерськими і загально-освітніми національними справами і спомагав їм морально й матеріяльно. Його соціяльні студії про наших піонерів у Канаді найшли прегарний вислів у його знаменитій повісті "СИНИ ЗЕМЛІ", що належить до перлин української літератури в Канаді.

Перше, як робітник, опісля як студент і вчитель, відтак, як працівник в організації та ректор інституту, а тепер, як щирий жертводавець на наші цілі — це дорога нашого свідомого питомця.



Др. Микола Дмитрович Голубіцький

Др. Голубіцький прибув до Канади однорічною дитиною зо своїми батьками з України на самім початку цього століття. Свої дитячі роки він прожив у манітобських пущах, в околиці Етелберт, а потім у Ґарланд, де він скінчив народну школу. Його вуйко, також іміґрант з України, допоміг йому навчитися читати й писати "по-руськи", як тоді говорили. В тій околиці заіснувала українська читальня й Микола часто заходив но неї, визичав звідти українські книжки й часописи та читав їх вечорами своїм батькам. В молодому Миколі вкорінювалася поступенно щира українська свідомість, якою він дорожить і сьогодні. Микола почав ходити до вищої школи в містечку Давфин і скінчив її в Тулон, де перебував у пресвітеріянській бурсі. Там він стрінув деяких старших свідомих студентів, як наприклад Залозецького, Білинського й Панькова, і підо впливом цих приятелів він дальше погливив свою національну свідомість, не зважаючи на асиміляційні впливи пресвітеріянської місії.

Скінчивши одинадцяту клясу вищої школи восени 1915 року, він отримав належний диплом, як також особливий дозвіл учителювати в народній школі. В 1916 році він учить у Заліссяі школі, на схід від Ґарланд, за $50.00 місячної платні. Деякі учні були більші ростом, а навіть і старші віком від нього, але молодий Микола скоро здобув їхню любов і пошану до себе. Микола вчить, між іншими, не тільки англійської мови, але й української, що тоді було дозволено. Опісля він учителює в школах Кован Ривер, Ґонта і Богдан. Там він також не занехує навчання української мови. Впродовж свого учителювання Микола заприязнився з багатьма свідомими новоприбулими іміґрантами й від них усе довідувався про національну боротьбу українського народу в Галичині, про Трильовського, Січинського та про організації "Січ". Від цих приятелів Микола отримував ріжну літературу, що сильно займала його ум. Десь тоді він став передплатником часопису "Український Голос" і остався ним і дотепер.

Микола все носився з думкою продовжувати студії в університеті і цей намір він увів у життя восени 1919 року, коли вступив на медичний факультет Манітобського Університету. Після успішного закінчення першого року медичних студій, він продовжує їх в Албертійському Університеті й здобуває докторат медицини в 1928 р. Підчас свого студентського життя Микола Дмитрович усе стояв на засадах самостійництва. Він завжди опирався на свої власні сили й від батьків не отримував ніякої грошової допомоги, бо вони й самі не мали надвишки фінансових засобів. Підчас свого студентства він завжди цікавився українським організаційним життям і брав активну участь у ньому. Ще в Вінніпеґу він був членом місцевого Українського Студентського Кружка і був навіть у його заряді. Студентські роки в Едмонтоні Микола перебув в Українськім Інституті ім. М. Грушевського, тепер св. Івана, і був упродовж кількох років писарем Українського Студентського Кружка, як також його головою. Підчас літніх ферій Микола вчителював в Алберті й використовував кожну нагоду, щоб ширити свідомість серед нашого загалу. Такі шкільні округи, як наприклад Мидов, Рурик, Метаґама та Вилов Рендж, цінять його культурно-освітню працю й досьогодні.

Ставши лікарем, др. Микола Голубіцький не перестає цікавитися актуальними справами українського народу, але й далі спричиняється до його добробуту та національної свідомости.

Др. Голубіцький перш відкрив свою канцелярію в Канора, Саск., і в тій місцевості він був головою Ураїнської Православної Громади та працював у культурних організаціях тієї ж околиці. Опісля др. Голубіцький виконував свої лікарські обовязки в Радвей, упродовж 15-ти років, де він також запопадливо працював у культурно-освітній ділянці. Його всебічна діяльність здобула йому широке признання наших громадян, а його мила вдача викликає в кожного глибоке довіря та душеву привязність до нього.

Др. Голубіцький одружився з панною Лукією Нєвчас, членкою Українського Студентського Кружка ім. А. Коцка. Вони мають тепер двох дорослих синів, Мирона й Ореста, що студіюють в Албертійськім Університеті. В домі п-ства Голубіцьких живе також і Миронова дружина з їхнім маленьким унуком-любимцем.

Годиться відмітити на цьому місці, що др. Голубіцький має великі заслуги в нашім Інституті ім. св. Івана. Він уклав значну працю в розбудову цієї важливої інституції. Ще в молодому студентському віці він збирав фонди в фармерських околицях на його розбудову, а від себе пожертвував пізніше поверх $2,500.00 на потреби Інституту. Др. Голубіцький був членом Дирекції Інституту впродовж 5 років, а головою цієї ж Дирекції 3 роки.



АНДРІЙ ГНАТИШИН

Родичі Андрія, Семен і Настя Гнатишин, з села Топорів, повіт Броди, приїхали до Канади на весні 1900 року й осілися в околиці Ґонор, Манітоба, одній із перших українських околиць у Канаді. Там народився Андрій, 13-го грудня, 1901 року. Початкову освіту він закінчив у домашній школі, а вищу школу в Селкірк. в 1916 році. Того самого року він вписався до університету в Манітобі, де був питомцем бурси ім. А. Коцка в Вінніпеґу. Там запізнався з студентами, що пізніш стали в проводі нашого громадського життя в Канаді. Одержав ступінь Б.А. 1920 року.

Андрій спробував учителювати, але переконався, що він не зможе бути успішним педагогом, тому восени 1920 року записався на гірничий інженерний курс вуглепромисловости. Він працював у Бруль Майні один рік, щоб познайомитися з копальнями й забезпечити себе фінансово. Повернувшись до своїх студій 1922 р., він одержав ступінь Б.Сс. "ін майнінґ інженірінг", 1923 року. Андрій мабуть перший українець, що закінчив студії в цій вибраній професії. Впродовж дворічних студій в університеті, він був питомцем Українського Інституту ім. М. Грушевського, де цікавився загальним студентським життям.

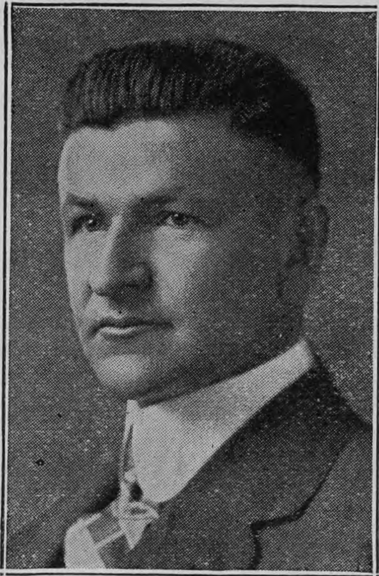
Після скінчення своїх студій він працював у вуглепромисловості в Блеймор, Алберта, від 1923 до 1929 року. Його покликали на становище при копальнях у Лоскар і Мовтайн Парк, де він працював до 1946 року. В 1938 році його заіменували управителем копальні в Лоскар, а 1939 р. суперінтендентом всіх копалеь у тім же районі.

В 1947 р. ми бачимо Андрія на посаді головного управителя в Дромгелер на службі іншої компанії, а цього року назначили його "Ґенеральним Управителем" цих копалень.

Ми згадали тут загально про постійний поступ і професійну працю нашого питомця. Андрій одружився 1937 року і Бог поблагословив їх дім трьома діточками. Андрій живе далеко від українських осередків, тому нелегко йому брати участь у громадськім житті, зате не минає ні одного року, щоб наш бувший бурсак не згадав про свою Алма Матер та Український Інститут і не вислав на нього жертву, як різдвяний дарунок.

Він тихої вдачі, скромний у своїх вимогах і посідає особливе вміння поєднати інтереси робітника й роботодавця. Свої нелегкі обовязки він виконує бездоганно.

Бажаємо Андрієві всього найкращого в дальшій карєрі та здійснення всіх його мрій у родиннім житті.



МИХАЙЛО ЛУЧКОВИЧ, Б.А.

Михайлові родичі належать до перших піонерів, що прибули з повіту Новісонць, Лемківщина, до Америки шукати щастя, долі й волі. Михайло народився в Пенсильванії 1892 року. Його родичі прибули до Канади 1907 року й осілися в Вінніпеґу, де Михайло скінчив середню школу й університет.

Він уперше пізнав Алберту, коли учителював в околиці Веґревіл. Він також ходив і до Албертійського Університету й був рівночасно ректором Укр. Інституту ім. М. Грушевського від 1918 до 1919 р.

Михайло відчував покликання до вчителювання й він вернувся до своєї влюбленої Веґревільщини. Коли в Алберті повстала фармерська політична група, Михайла виставили за її кандидата й він був двічі вибраний до Домініяльного Парляменту (1926 - 1935). Він служив совісно не тільки своїм виборцям, але й гідно заступав українські справи. Його бистроумність поважали й він був представником канадійських послів до Міжнародного Конґресу в Будапешті, що відбувся 1932 року.

Після закінчення свого посольського мандату, канадійський уряд назначив його особливим урядовцем підчас війни. Михайло відкрив свій власний склеп 1943 року.

Хоч він відійшов із ширшої політичної арени, то все таки цікавиться міжнародними справами. Після Другої світової війни він приготовив меморандум в обороні втікачів (скитальців) до сенату, в якім висказав конечність принимати цих нещасних жертв війни до Канади. Минулого року він також виготовив меморандум до теперішнього Президента Айзенгауера, в якім підкреслив шкідливу роботу комуністичних провідників і висказав, що мир у світі залежить від створення Самостійної України. Відписи цього меморандуму він вислав до передових американських видавництв.

Одна з найбільших заслуг Михайла Лучковича — це його переклад

книжки проф. М. Приходька “Один із 15 мільйонів” на англійську мову. Переклад п. Лучковича твору “На Роздоріжжі Смерти” на англійську мову приписаний департментом освіти для 10 і 11 кляс у середніх школах Алберти. Високе число знайомих знає про переклад п. Лучковича, хоча його прізвища не зазначено в англійськім виданні.

Він одружився 1929 року з Софією, з дому Никифорук, з околиці Едмонтон. Вони мають троє дітей. Бажаємо п. Лучковичеві всього найкращого в його часто самотній боротьбі за краще завтра українського народу й добро цілого світу.





Др. Юрій Драґан є сином Степана й Анни Драґан, одних із перших українських піонерів у Канаді. Початкову школу він закінчив на фармах у Плизант Гоум, Манітоба, а середню й початковий педагогічний вишкіл у містечку Тюлон, Манітоба.

Юрій Драґан приїхав учителювати до Саскачевану вліті, 1918 року. Тієї ж осени він вступив до Інституту ім. Петра Могили в Саскатуні, де він мешкав три роки. Юрій Драґан ходив до Саскачеванського Університету й закінчив педагогічний факультет. Підчас літа він учителював на фармах, головно в околиці Ст. Джуліян, Саск. Опісля Юрій Драґан приїхав до Едмонтону і замешкав в Інституті ім. М. Грушевського, де він остався три роки і продовжував свої медичні студії в Албертійськім Університеті. Він закінчив їх у МекҐіл Університеті, в Монтреалі, 1926 р., й осівся в Саскатуні, де він працює в своїй спеціяльності й сьогодні.

Др. Драґан почав цікавитися українськими народними справами дуже рано, коли був учнем середньої школи в Тюлон. Можна сміло твердити, що він, як студент, учитель чи фахівець, значно спричинився до всіх національних надбань українців у Канаді.

Д-ра Драґана вибрали на посла до Саскачеванського парляменту 1934-го року в окрузі заселеній переважно громадянами англійського роду. Англійці відразу сильно зацікавилися першим послом українського роду й вони часто запрошували його промовляти на різних зібраннях. Своїми промовами др. Драґан витворив добре імя українцям у англомовних кругах. Його блискучі промови в парляменті на теми публічного здоровя, як напр. різних санітарних потреб та плянів їхнього виконання для добра суспільства були прийняті урядом і здійснюються навіть і сьогодні. Не менш замітні його промови, часто й терпкі, що він виголосив в інтересі тих людей, що отримували допомогу від уряду підчас безро-

біття. Др. Драґан часто ставав в оборону безробітних хлопців і дівчат, що їздили вантажними поїздами по всій Канаді й часто находилися в труднім положенні.

Підчас останньої світової війни др. Драґан був головним медичним завідувачем у саскатунській цивільній обороні. Віконт Олександер, ґубернатор Канади, відзначив д-ра Драґана медалею в 1946 р. за його особливі зслуги на громадськім полі. Минулого літа вибрали знову д-ра Драґана на це відповідальне становище в саскатунській цивільній обороні й йому припала честь організувати всі медичні професійні сили й керувати шпиталями Саскатуну в випадкові воєнних дій.

Др. Юрій Драґан активний у різних ділянках суспільного життя. Він був провінціональним головою "Ст. Джон Ембюленс Асосиийшен," головою медичного товариства Саскатуну й околиці, заступником голови "Киваніс Клаб," а тепер він є провінціональним директором "Вікторієн Ордер оф Нирсіс" і директором місцевої "Шрайнерс Орґ.", що опікується дітьми-каліками вбогих батьків. Від 1946-го року др. Драґан викладає хірургію в медичнім факультеті Саскачеванського Університету. Минулого місяця д-ра Драґана нагородили почесним членством "Прайорі оф Канада оф да Ордер оф Ст. Джон оф Джерусалем." Ми дійсно горді з нього за це високе відзначення.

Др. Драґан одружився 1925-го року з Розиною, дочкою відомих і щирих громадян панства Юрія і Марії Лазарук, з Едмонтону.

Панство Драґани мають троє дітей: Евроній скінчив фармацевтику й тепер працює аптекарем, Соня ходить на академічні курси медсестер, а Василько ходить до публичної школи.

Пані Драґан також дуже активна в різних англійських та українських організаціях. Вона займала керівні місця в провінціяльній екзекутиві "Гоум енд Скул Клаб," була чотирнадцять років у дирекції "Чілдренс Ийд Сосаєті," а тепер належить до "Істерн Стар." Пані Драґан є головою Комітету Мистецтва і Музею Союзу Українок Канади, заступницею голови Провінціяльної Екзекутиви Союзу Українок на Саскачеван, секретаркою жіночого відділу КУК в Саскатуні й бере активну участь у Жіночім Товаристві при Церкві в Саскатуні.

Улюблені розваги д-ра Драґана: взимі — фотографування й майстрування, а вліті — ґольф і садівництво.

ЖАРТИ

Чепурченко шукає нової секретарки. Зголошується Марія Магдалина. Вона й так виглядає.

"Чи ви вмієте стенографувати," питає він.

"Ні."

"Писати на машинці?"

"Трошки."

"Книговодство?"

"Цілком не вмію."

"А що ви вмієте?"

Марія Магдалина поглянула йому в вічі приплющеними очима: "Вас заохочувати, пане Чепурченко!"

* * * * *

"Чи ви припоручаєте мені цей насонний порошок?"

"Навіть дуже! Фірма доставляє будильник кожному, що його перший раз уживає."

Пам'яті Нашого Питомця



ДМИТРО ОЛЕКШІЙ

Дмитро народився в селі Висоцьку, ярославського повіту, в Галичині. До Канади приїхав зо своїми родичами 1907 р., коли йому було 6 років. Його родичі осілися недалеко теперішнього містечка Ледук.

Дмитро почав ходити до школи на фармах і там виявляв свої здібності. Його сестра, пані Г. Михайлишин, що жила в Едмонтоні, взяла його до себе й дала йому змогу ходити до Едмонтонської публичної, а відтак до вищої школи. Він закінчив учительський семінар 1922-го року й опісля почав свою вчительську карєру. Він учителював у школах Поділля біля Мондер, в Галов Лейк коло Васетна і школі Генлей, Лейк Еліза.

Підчас своєї учительської праці він ніколи не забував своїх народних обовязків. Він учив місцеву молодь української мови, драми історії й літератури. Він належно сповняв свій національний обовязок.

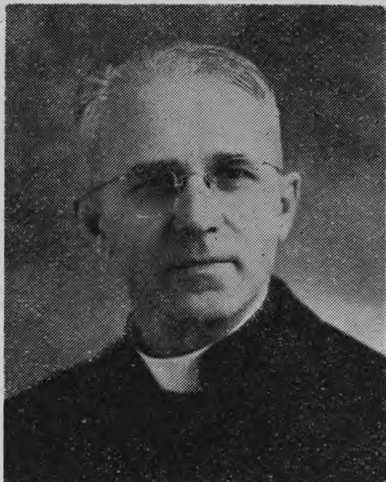
Дмитро мав замилування до математики і вже 1927 року записався на інженерний курс землемірів в албертійськім університеті. Підчас свого університетського життя він не залишав своєї праці на народнім полі. Дмитро був заступником голови студентського кружка ім. А. Коцка при Українськім Інституті ім. М. Грушевського та брав активну участь у хорі й представленнях. Він був членом Інститутів ім. М. Грушевського й П. Могили, Союзу Українців Самостійників, Взаємної Помочі та шировцем Українського Голосу. Впродовж довшого часу він був едмонтонським кореспондентом до цього часопису.

Крім цієї праці, він багато дечого виконав для розвитку Української Греко-Православної Церкви. Він був одним із перших і найактивніших членів цієї громади. Щоб зібрати фонди на новокуплену церкву, він зробив фотоґрафічні картки церкви і розпродав їх, а дохід передав церковній управі. Таким чином він значно допоміг нашій церкві. Дмитро брав також активну участь в різних урядженнях, як наприклад базарах, академіях, принаттях і т. п. Він був активним членом церковного хору.

Одержавши диплом інженера, він працював при будові головних доріг у нашій провінції. Він працював при цій праці доки безпощадна смерть несподівано не скосила його. Він помер на пневмонію 10-го березня 1929 року, в шпиталі Ветаскивин. Похорон відбувся 14-го березня з Української Православної Церкви в Едмонтоні.

Багато надіялося наше громадянство від нашого бл. п. Дмитра. Милосердний Господь покликав його до себе. Нехай цих кілька рядків про нього будуть потіхою для його рідні, а покажчиком грядущим поколінням, якими повинні бути наші провідні верстви.

НАШІ ЗДОБУТКИ



В грізних хвилях, яке переживає людство, а зокрема українська нація, наші очі звертаються до минулого, бо там є підвалини нашого культурного, народнього й церковного життя. І чого ж навчає нас минувшина? Перегляньмо Історію України, передумаймо історію нашої імміграції в Канаді, а це все скаже нам, що наше дійсне життя творилось під крилами Рідної Церкви.

Відомі в Україні так звані Церковні Братства, що почали свою активність від 1134 року. Ці Братства боронили свою батьківську православну віру та народні права рідного народу. Вони стали тими фортецями, якими захищав себе нарід від ворогів, вони, ці Братства, були розсадниками освіти й культури. Такі Братства мали свої школи, з яких вийшло багато видатних, духовних і світських людей. В такій школі вчився відомий нам Петро Могила, що пізніше став Київським Митрополитом. В тих школах виховувалися цілі покоління, які були корисними членами Церкви святої й визначними синами Батьківщини. Ці люди, разом з духовенством, давали провід поневоленому народові. Вони не чекали на ласку чужих та сильних світу цього, а орієнтувалися на свої власні сили.



Українська Православна Катедра св. Івана в Едмонтоні.

Чи не так було в нас на канадійській землі? Свідоміші українці розуміли потребу своїх Інститутів, тому за їхнім стараням і щедрою жертвенністю повстали два Інститути — Петра Могили в Саскатуні та Інститут ім. М. Грушевського в Едмонтоні, тепер Інститут св. Івана..

Учителі, учительки, опісля наші професіоналісти, присвячували на

провінціях багато часу й праці. Вони влаштовували відчити, театральні вистави, організували хори, вербували студентів до Інститутів та збуджували нарід до організаційного та освітньо-культурного життя.

Треба ствердити й цей факт, що коли б не праця в наших Інститутах, то хто знає, чи взагалі в Канаді була б Українська Православна Церква, або такою сильною, яка вона є сьогодні. Перше Богослуження Української Православної Церкви відбулося в Інституті ім. М. Грушевського, де знаходили своє приміщення наші перші священики. В Інституті виховується українська православна молодь, яка сьогодні радіє величавою Святинею — Катедрою св. Івана в Едмонтоні, та взагалі зростом всієї Української Православної Церкви в Канаді.

Ми віримо, що Інститут св. Івана в Едмонтоні є нерозривною частиною нашої Церкви в Канаді, та що наші питомці, покінчивши свої студії, заглянуть в минуле, щоб майбутність зробити ще кращою.

Від себе, від Управи Катедри св. Івана та всієї Катедральної Громади передаю щиросердечні привіти й побажання Вам, Дорогі Питомці, Управі Інституту св. Івана й ректорові, Всеч. о. В. Сенишинові. Дай Боже, щоб в недалекій майбутності, православні українці, при допомозі своїх щедрих жертв, дочекалися бачити також новий величавий Інститут св. Івана в Едмонтоні, який побіч Катедри поставив би свідомий й побожний український народ та його молодь на ту височину, яка йому гідно належиться.

о. А. Хруставка, парох.

До Нашої Історії

Др. Григорій Скегар,
Голівуд, Каліф.

Роман Ґонсет — Винахідник

За минулих 30 років моїх подорожей по Канаді й Америці я мав нагоду добре приглянутися життю-буттю українських колоній та запізнатися з нашими провідними одиницями. Тут і там я подибав одиниць, що доробилися більшого майна; подибав одиниць з вищою освітою та культурними надбаннями; говорив з нашими професіоналістами: лікарями, адвокатами, інженерами, бизнесовцями, з людьми різних фахів і звичайними робітниками по копальнях, фабриках та фармах. Маю враження, що пропорційно до українського населення в Америці й Канаді, ми досить добре заступлені професійними силами у всіх фахах у порівнянні з іншими народностями, крім однієї галузі, а саме галузі винаходів.

Щоправда, я знайшов декількох винахідників, що опатентували свої винаходи, але я стрінув тільки одного винахідника, що має приблизно 100 патентів на своє імя, про якого власне хочу оповісти прецікаву історію.

Роман Петро Ґонсет, відомий у Канаді під прізвищем Ґонський, походить із села Зелена, Галичина, де він народився 1891 року. Його батько був столярем і будівничим. Молодий Роман з ранніх літ помагав батькові при варстаті й будівництві. Коли йому було 12 років, він самий зробив цілий ровер (біцикль) із дерева, тільки докупив ланцюжок, що крутить заднім колесом. На шістнадцятому році життя Роман перший із села виїхав світ-заочі шукати кращої долі. Прибувши до Канади 1907 року, до міста Едмонтону, Роман почав працювати в контракторів при будівництві. Вечорами він ходив до школи та вчився англійської мови, електротехніки, механіки й архітектури. Зовсім припадково він купив собі один лот на бідну інвестицію, але добра доля хотіла помогти молодому хлопцеві й за кілька років Роман продав його за круглих $9,000. Мавши

трохи й своїх заощаджених грошей, Роман стає незалежним, але праці не покидає.

В 1912 році він покидає працю при будівництві і йде за механіка до кінотеатру. Мавши природний талант до механіки, Роман спостеріг, що машина показує фільмову штуку частями, а не безперервно, як це робиться тепер. Роман почав працювати над поліпшенням машини і в короткому часі переконав власника театру, що його винахід поліпшив ма-



Панство Роман і Ірина Ґонсет з сином Фавстом

шину настільки, що можна показувати цілу фільму без перерв. Непосидюща вдача не давала йому тратити даремно молодого віку, тому Роман купив курник, перевіз його коло хати й улаштував у ньому свою першу лябораторію. Там виникнули в нього далекойдучі пляни, що він міг здійснити доперва аж у Лос Анґелес по довгих роках.

В 1914 році Роман одружився з панною Іриною Стефанина з Чипмен, Алта., та завів своє родинне гніздо в Едмонтоні. По кількох роках, з малою дитиною на руках, Ґонсети переїздили до Америки, де чекала їх

ліпша доля.

В Едмонтоні жив тоді Павло Рудик, що займався різними бизнесовими справами. Він перший задумав використати новий винахід кінематографічної машини й тому запропонував Романові поїхати з ним до США й почати виробництво нових машин. Вони думали, що Нью Йорк буде найліпшим місцем для цього. Рудик і Ґонсет прибули до Ньюарку, Н. Дж., і там почали підготівну працю, 1916 р. Звідти поїхав Ґонсет до Вашінґтону й вибрав патент на свою машину. Рудик тим часом заінкорпорував нову компанію в Ньюарку під назвою "Ендлес Ґреф Манюфектюрінґ Компані" і став її президентом, Др. В. Сіменович із Шікаґо скарбником, а Семен Ядловський директором. За певну винагороду Роман відпустив свій патент новій компанії.

В короткому часі, на бажання Рудика, спілку перенесено до Шікаґо. Бизнесові справи покликали Рудика до Канади, а Ґонсет остався в Шікаґо викінчити модель машини. Згодом Рудик повернув із Канади, змінив пляни знову й Рудики з Ґонсетами переїздили до Детройту. В Детройті продаж уділів не пішов, як Рудик сподівався й не було можливо набути потрібної суми грошей на виробництво нової машини, тому Роман почав працювати над іншим винаходом, що можна б виробляти з меншим капіталом. До осени 1917 р. Роман удосконалив грамофон у комбінації з лямпою і виконав відповідний модель для опатентування. Коли обидві машини були готові, знайшовся купець на них і тоді Роман написав про це Рудикові, що негайно приїхав до Детройту. Оглянувши новий винахід, Рудик відмовив продати патенти на ці машини посторонньому купцеві й купив їх від Романа для спілки за готівку й роялті.

Спілку знову переносять до Шікаґо, бо в 1919 р. відбувалася там вистава електричних виробів "Електрик Екзибит оф Америка." На цій великій виставі Ґонсетова грамофон - лямпа отримала першу нагороду з-між тисяч інших патентів. Це зацікавило фабрикантів та комерційних аґентів і винахід Ґонсета став славний за один день по всій Америці. Аґенти довідалися, що патент належить корпорації й тоді почали штурмувати канцелярію спілки, щоб купити виключне представництво на певний стейт. Аґенти платили за такі концесії від 3 до 6 тисяч долярів.

Рудик, допомогою д-ра Сіменовича, почав продавати уділи між українцями й коли мав певну суму грошей від аґентів і з продажу уділів, він купив будинок для виробництва грамофонів при 4200 Вест Адамс вулиці у Шікаґо. В ньому працювало понад 50 робітників. Замовлень було так багато, що не було можливо всіх виконати. Про успіх цього патенту дійшла вістка до "стак-брокерів" у Нью-Йорку й одна фірма зробила спілці предложення, що закупить цілу спілку й сплатить всім уділовцям по два доляри за кожний вкладений доляр. Але уділовці відкинули цю оферту.

До 1920-го року висилання грамофонів було зумовлене заплаченням за них наперед. З причини недогляду секретаря спілки вислано до Каліфорнії велику кількість грамофонів без такого застереження й спілка втратила на цьому багато тисяч долярів. З адміністративних причин почалися в спілці непорозуміння, що досягли свого вершка в 1921-ім році. Кінець-кінцем ця спілка опинилася в банкрутстві. За останні роки існування спілки, Роман зазнав багато кривди, хоча він був живчиком усього підприємства. Зраджений і вкривджений до найвищого ступеня, Роман Ґонсет поїхав до Каліфорнії й осівся в Лос Анґелес. Оставшись без цента при душі, Роман мусів важко працювати на утримання родини, але вечорами він запопадливо продовжав розсліди над новими винаходами. Тоді радіо почало входити в життя й Роман почав виробляти радіоапарати й продавав їх сусідам.

Лос Анґелес не мав тоді вуличних сиґналів для керування рухом і

міський інженер удався до Романа з проханням удосконалити винахід таких сиґналів. Підчас праці над цим винаходом, Роман створив лямпу, якої до того часу ще не було. Вона світила так сильно, як і електрична лямпа, за тільки одну пятьдесяту часть кошту електричної лямпи. Винахід полягав у тому, що лямпа була наповнена особливим газом, герметично заклеєна, а по обох боках лямпи були прикріплені металеві провідники неґативного й позитивного полюсів. Щоб засвітити цю лямпу, вистарчить сила батерії (драй-сел), що пливе від одного бігуна до другого й запалює газ внутрі лямпи. Це дає "холодне світло", відоме як "ніон-лайтс". Але, щоб ця лямпа світила, то електричний струм мусить усе перериватися, а не плисти постійно. До цього придумав Ґонсет вживання живого срібла (меркюрі), що має властивість переривати електричний струм батерії від 30 до 1,800 разів на мінуту. Ця лямпа Романа світить навіть і там, де зовсім нема електричних проводів, бо суху батерію можна легко перенести, куди тільки потрібно.

Мавши декілька нових винаходів, крім цієї лямпи, Роман поїхав до Вашінґтону 1932 р. Коли директор "Бюро оф Стендардс" побачив цю лямпу, він не міг вийти з дива, як може така мала кількість електричного струму світити таку велику лямпу!? Директор зараз скликав усіх спеціялістів електротехніки з цілого "Бюро оф Стендардс", щоб вони оглянули новий винахід. Зацікавлення було таке велике, що Ґонсет перебув у Вашінґтоні три тижні на державний кошт і кожного дня демонстрував свою лямпу державним знавцям електротехніки.

Рівночасно "Бюро оф Стендартс" навязало Ґонсетові контакт з великими корпораціями, як напр.: Дженерал Електрик Компані в Скенектаді, Н. Й.; Едісон Компані в Блумфілд, Н. Дж. і Борджис Компані в Мадісон, Висконсин. Ґонсет приїздив на запрошення до всіх цих компаній і демонстрував свою лямпу. При цьому показували Романові всі лябораторії цих компаній, куди звичайно ніхто не має доступу.

Одна корпорація зробила Ґонсетові пропозицію на цю лямпу: сорок тисяч долярів готівкою, 10% роялтіс від усього виробу лямп і 300 долярів місячної платні на неозначений час. Підписано контракт і Роман почав працювати в компанії. Та є в нас пословиця: "Чоловік стріляє, а Бог кулі носить"; таке було і з Ґонсетом. Тоді були часи страшної депресії. Багато банків провалилося й компанія не могла отримати кредитів на ведення бизнесу. Контракту Ґонсета не було змоги виконувати. Через непевні часи інші компанії перестали купувати патенти й почали вдосконалювати свої власні винаходи. Крім цього, на ринку появилася подібна лямпа, що мала досить капіталу, щоб поширитися по всій Америці.

Та це не знеохотило нашого Романа. Він дальше працював над новими винаходами й деякі з них попродав великим компаніям. Гроші почали поволі напливати в формі роялтіс, а за них почав Роман розбудовуватися, щоб забезпечити родину й себе на старі літа. Він працював дальше над новими винаходами, бо сидіти бездільно вважав за гріх. З-поміж високого числа його винаходів годиться згадати: Телефонний механізм, що, як нікого немає в канцелярії, самий відповідає, коли можна знову зателефонувати; електричний мотор до грамофону, зроблений власноручно; електричні ножиці кроїти сукно і матерію в кравецьких робітнях; новий спосіб злучення двох металів, яких раніш не було можна злучити; винахід мотора повільного обороту; вдосконалення діяння радару, винахід нової важливої частини до авта; винахід нового електрохемічного сполучника, що заступає суху батерію і т. п. Роман винайшов низку винаходів, що знайшли повне примінення в воєнній продукції й належать до секретів Департменту Оборони.

Деякі винаходи появилися далеко передчасно і світ не мав тоді примінення на них. Інші виявилися менше вартісними, як думалося. Знову

інші ввійшли в життя повною силою. Винахідника можна б порівняти з письменником, що написав багато книжок, а все ж таки тільки одна книжка вибється наверх понад усі, як найліпша.

Дружина покійника зберегла всі моделі винаходів Романа й вони становитимуть собою цінну вартість для Українського Музею й для майбутніх поколінь до наслідування. Лише в музеях, ґалеріях образів і бібліотеках збережемо свої культурні надбання, свій хист, свій розум і свою душу.

Були часи, коли я жив з покійником досить близько й ми часто розмовляли про різні справи. Коли він був зацікавлений чимось, тоді можна було бачити, як огники появлялися в його очах. Роман був непосидющої вдачі, повний енерґії, мав творчі думки й до всього ставився критично. Коли якийбудь механічний предмет чи машина попадали до його рук, він негайно пробував збагнути їх до найменшої подробиці. Одного разу я запитав його чи він не бажав би повернути колись в Україну. На це він відповів мені ось так: "Ніщо не дало б мені більш приємности, як те, що я міг би чимось, в якийсь спосіб, помогти тій країні, що видала таку благородну націю, як українську! Ми ніколи не пропадемо між іншими націями, як досі ми не пропали впродовж 300 років без своєї держави, бо наша любов до землі, до волі, до самостійного життя дає нам той гарт, що витворює відпорність на зневіру, на скапітулювання, на безнадійність. . . ."

Роман жертвував більші суми грошей на народні цілі. Пригадую собі, як по Першій світовій війні збирали грошеві жертви на визволення Галичини з-під польського ярма. На однім такім мітинґу в Шікаґо Роман Ґонсет зложив від себе $1,500.00. На ті часи це була велика сума грошей. Він допомагав також українській пресі, видавничим спілкам, виховним інституціям і т. п. Коли до Америки почали напливати скитальці з Европи, він відкрив особливе конто в банку й допомагав багатьом аж доки було потрібно. На свій власний кошт він стягнув також кількох наших науковців до США. Роман належав до Української Централі в Лос Анґелес і він, спільно з своїм сином Фавстом, пожертвував більшу суму грошей на власну домівку цієї організації.

Роман, дружина Ірина й син Фавст, що йде слідами батька, спромоглися на гарну фабрику, в якій працюють коло ста техніків. У ній виробляють, між іншими, таємні летунські прилади для точного обчислення, контрольні апарати для електроніки, радія й коротких променів, а також різні частини для телевізійних і радарних апаратів. Фабрика Ґонсета є одинока свого роду в Америці. По закінченню останньої війни, уряд США відзначив Романа і його сина Фавста за особливу допомогу підчас війни.

Дня 25-го червня, 1951 р., наш великий винахідник і науковець відійшов у вічність. Похорон відбувся в Норт Голівуд, Каліфорнія, на який зійшлися близькі й приятелі великого мужа. Від імени товариства "Українська Централя" в Лос Анґелес, автор цих рядків виголосив надгробну промову. В каліфорнійську землю вложено ще одного визначного українця поруч історичного першого українця в Америці, о. Агапія Гончаренка; рідного брата барона Василька з Чернівців; першого українця дентиста в Америці д-ра Дениса; Івана Орлика, основника українського відділу в міській бібліотеці міста Лос Анґелес; о. Корсуновського, літописця славного Українського Хору О. Кошиця, та проф. Івана Петрушевича, президента Української Бібліотеки при Ліланд Станфорд Університеті в Пало Алто, Каліф.

Всім їм Вічна Память!

P. SVARICH - Historian

An address delivered by Peter Svarich of Vegreville, at the meeting of the Members of the Historical Society of Alberta, held in Edmonton at the Rutherford Library on 25th November, 1952, about Ukrainian settlers in Alberta, their immigration, hardships in pioneer days, striking progress and achievements during 60 years.

Mr. Chairman, Ladies and Gentlemen:

I am greatly obliged and thankful to my friend and your chairman, Mr. James MacGregor, for inviting me to speak here tonight as it gives me great honour and exceptional privilege to address such a prominent and distinguished audience, members of the Historical Society of Alberta on the subject-matter that has been in the past ignored, neglected, somewhat prejudiced or falsified and which should be of vital value for an unbiased Canadian History and that is "Ukrainian settlers as Canadian Citizens."

Historic magistra vital — quotes a Latin proverb, meaning that history is the teacher of life and while we are studying history in higher institutions of learning we do not stop to think and apply this knowledge in practice as to our orientations, actions and decisions nowadays, while we are making history which superceeds all histories of past centuries. In the last 50 years we have experienced, taken part in many actions and events that changed the order of more things than our forefathers have done in 500 years. Are we so lucky or unlucky to live in this present age, especially here in Canada? I leave this question to the audience.

Coming back to my thesis I may say that the time alotted to this subject is so limited that I have to condense it to a minimum and will bring in the highlights in my limited speech, for if it were presented in full, it would take a volume or two in print. I will present it in a narrative mood by using "I", "we" in a subjective way. Now then, first is the —

Name: Ukrainian became known in Canada since 1910 when the Ukrainian Voice was first published in Winnipeg. Up to that time our people as immigrants had no official name of a nation as we had no government of our own. We were classified according to the countries we came from as Austrians, Hungarians, Rumanians, Russians, Ruthenians, Poles, Galician, Bukowinians, Rusyns, Lemkos and other territorial names in spite of the fact that we all were of the same nationality, same race, same language, having the same religion and traditions as in the old days when we had our own democratic government under the name of Ukraine. But after our country had been conquered and divided between Austria and Russia in 1772 and 1775 the oppressors, in order to subdue the revolutionary spirit, changed our official name of Ukrainians into ficticious names such as Little Russians, Ruthenians and later by Poles as Little Polanders.

During the revolution in 1917 the Ukrainians seceded from Russia, Ruthenians from Austria and organized an independent Ukrainian Republic on the same democratic principles they were under before the conquest in 1775. From then on the Ukrainian nation became well known throughout the world as a martyr of communistic Soviet Russia.

Immigration to Alberta

The bulk of Ukrainian immigrants came to Alberta from two main Austrian Provinces, namely Galicia and Bukowina. Very few came from Russia proper. The main reason of our emmigration was lack of land held by Ukrainian peasants who possessed only 1 to 15 acres and had

large families to support. Contributing causes were: religious and political persecution, discrimination and oppression, heavy taxation and compulsory military service of 3 years.

The Ukrainian emmigration started in the eighties of the last century, first to Argentine and Brazil, then to United States and to Hawian Islands and finally to Canada in 1891, when the first two Ukrainian immigrants, Ivan Pylypow and Wasyl Eleniak, came to Winnipeg. They found a job among the German Menonites near Gretna in Manitoba. After a short experience they found that Canada was the promised land for their countrymen and so Ivan Pylypow, having earned enough money for the return trip, went to his native village of Nebylow in Galicia to bring his own and Eleniak's family, together with other relatives and friends to Canada next year. When he told the unbelievable story about the Canadian free and rich soil, abundant crops, large forests full of big game, freedom, no taxes nor compulsory military service, he created such an enthusiasm for emmigration to Canada that the local governments had to put an official veto to his propaganda and put him in jail for three months as an agitator. But still he did not give up his ideal and after long struggle and difficulties with official red tape he obtained his passports and came back to Canada in 1893 with his and Eleniak's wife and children and along with the following families from Nebylow: Wasyl Feniak, 5 Melnyk families, Pullishy, Paish, Chychaks, Podruckies and several others. They all settled on the bushland around Limestone Lake, P. O. Edna, north of the present town of Lamont in Alberta.

In 1895 Professor Dr. Osyp Oleskiw visited Canada and the first settlement of Nebylow-Edna (which increased to about 100 families during the preceeding years). After his return, he published a booklet with illustrations properly describing Canada as free, rich in resources and of great opportunities. From then on the emmigration went on a larger scale and thanks to the foresight of the Laurier Government the gates were opened wide to the immigration from Central Europe without any discrimination as to race, culture or religion in spite of the objections of the opposition that the newcomers are undesirable settlers — being poor, illiterate, slow and lazy, without initiative or ambition; hard stock to assimilate.

Looking back now in retrospect of 60 years we must admit that for wild prairies, woods, forests, sloughs and stony areas in our Western Canada this class of low-rated Ukrainian settlers was the best suitable for opening up and developing the new country. Being hard workers, religious, persistent and persevering, used to hardships and minimum requirements during pioneer periods, their initiative to work hard and to make good progress by feeding, clothing and sheltering their families and writing letters to their friends in the old country encouraging them to come to Canadian paradise is worth recognition and appraisal at this time. The first generation, mostly illiterate, had no ambition to become prominent. They took off their hats, bowed their heads and sometimes kissed the hands of would-be prominent men of other nationalities as they were compelled to do in the old aristocratic countries. They had respect for educated cultured individuals in their neighborhood and were craving for an education for their children after they had overcome the material necessities of life.

The first public school, named Limestone Lake, was built near the Edna postoffice in 1898 among the first settlers. Mrs. McCaul, wife of a farmer, was the teacher of 15 children during the short summer months. Shortly afterwards with the influx of immigrants, other school districts were organized, schoolhouses were built and opened up. When the Provincial Government was formed in 1905, Robert Fletcher was appointed

as Official Trustee and assisted by Theodore Nemyrsky as interpreter, organized public school districts, hired contractors to build schools and acted as official trustee in conducting them. The area was so large that he could not attend to this task personally as the settlers were clamoring for more schools.

At this time I undertook to organize (independently) school districts in my neighborhood. With the aid of the School Ordinance which I had studied, about twenty school districts were organized, schools built and opened up. To commemorate places in the old country, names of prominent men or events, Ukrainian names were chosen by the ratepayers for such school districts. There are 42 place names in Alberta of Ukrainian origin.

There was difficulty in opening the schools for lack of teachers who could make any progress in a foreign settlement and also competent men to act as secretary-treasurers. At one time I acted as one for 16 school districts and had to bring in teachers from Ontario and look after their welfare among the "Galicians" which was some job.

To promote education and to supply teachers for country schools the late John Boyle, Minister of Education, upon our request, established the English School for Foreigners in 1913 at Vegreville to which about 30 students with high school education in the old country were admitted and in 2-3 years' study of the English language became qualified to teach and obtained permits to do so. This school was closed in 1917 as there were no more new applicants owing to the first war. To facilitate higher education of public school students we opened up an Educational Institute at Vegreville and in 1918 the M. H. Institute in Edmonton which is still functioning at present under the name of St. John's Institute on 82 Ave. Since then nearly a thousand Ukrainian boys and girls have stayed in this Institute while attending High School, Normal School and the University of Alberta. Between the two world wars about 200 Ukrainian students have graduated from the U. of A. I am informed that there are now over 300 in attendance at the University and the School of Education besides many other technical and business colleges. Over a thousand school teachers have been qualified to teach but nearly half of them used this profession only as a stepping stone for higher and better remunerating professions after prolonged studies. In Lamont and Two Hills School Divisions 85% of the school teachers are of Ukrainian descent. About 300 nurses have graduated; about half of them are practising in hospitals at present, while others got married.

Today we find Ukrainians in every profession, occupation, trade and commerce; from the janitor to the professor of modern languages, Rhodes scholar, Mayor of Edmonton, Member of the Legislative Assembly and Member of Parliament at Ottawa. There are many artists, writers, inventors, music teachers and theatrical performers, choir leaders and opera singers who have no opportunity to show their talents and become prominent. I know personally some inventors of the grain stooker, snowmobile and electrical appliances. Most renowned one was Robert R. Gonsett, who died in North Hollywood a year ago. He obtained about 30 patents for his inventions and improvements of such articles as radar, neon and flourescent lights, television and instruments for airoplanes. To commemorate his contribution to science, his wife Irene, has donated $4,000.00 for scholarships to our University and $1,000.00 to the Ukrkainian Library bearing his name at this University.

According to the statistics in the Ukrainian Year Book published in Winnipeg for 1951, we find that in Alberta we have 12 lawyers (5 of them Queen's Councillors), 11 dentists, 16 pharmacists, 25 physicians and sur-

geons, 5 veterinarians, 15 agronomists, 5 civil engineers, 44 Greek Catholic priests serving about 150 congregations, 16 Greek Orthodox priests in 50 parishes, 4 Russian Oriental Orthodox, 2 United Church congregations. There are 54 Ukrainian implement dealers, 28 insurance agents, 65 hotel owners and 315 storekeepers. Ten credit unions, 20 co-ops of every kind, machine shops, garages, printing shops and numerous other establishments are operated by Ukrainians everywhere.

I am proud to mention that at present more than half of the Ukrainian students are (3rd and 4th generation) attending high schools. Half of the 80,000 population in Alberta belongs to different kinds of societies, clubs and organizations which are supported by contributions for the general benefit of all concerned.

During the first world war only a few Ukrainian young men were admitted to the active service at the front for fear of sabotage as the government at that time was suspicious that they were loyal to Austria rather than to Canada. For security's sake they were interned at Brandon and it took lots of proofs and intercessions to have some of them released for farm work under guarantee. But towards the end of the war many of them were forcibly enlisted in 1918. During the second world war there was no suspicion or discrimination and the new Canadians of 2nd and 3rd generations of Ukrainian descent enlisted at the first call. My two older sons failed to pass the medical examination; the third one went through and served four years in the Medical Corps. For evidence of Ukrainian participation in the last war it is proved that although we comprise only 6% of the Canadian population, 11% of armed forces enlisted in the army were of Ukrainian stock. Our boys and girls had a splendid opportunity to show their value in actions for victory, as did their families at home. They have been promoted to higher ranks in service and decorated for distinction without any discrimination and made their kinsfolk proud of them and of Canada for a square deal. In my immediate family of eleven members, two have lost their lives on the battlefield and one lost his arm in service. One of them, Nadia Svarich, became prominent as girls' band leader throughout Canada and overseas.

Concluding this brief sketch, I think it's only proper to mention some highlights insupport of all I have mentioned: Wasyl Eleniak was the first Ukrainian immigrant, who came to Canada in 1891 and to Alberta in 1893, is still living near Chipman at the age of 95. He was invited to Ottawa 5 years ago for the ceremony of granting him a Certificate of Canadian Citizenship. He had the distinction to obtain Certificate No. 2, after the late Premier McKenzie King obtained Certificate No. 1.

The first immigrant, Fred Fuhr of Rabbit Hill (now Leduc) obtained the first Certificate of Title in 1896. The first school was built at Limestone Lake in 1898, which my wife attended. That same year the church was built and consecrated by the Greek Catholic priest Rev. Nestor Dmytriw which church in later years became the bone of contention between the Greek Catholics and Russian Orthodox adherents and caused about $30,000.00 litigation costs in winding its course before the Privy Council. The first steam threshing outfit was purchased and operated by William Pullishy and William Melnyk.

I arrived in Alberta in 1900 with a group of 60 families and settled north-west of Vegreville. Next year I went to work in gold mines at Rossland and sponsored about 50 immigrants to come over and earn big wages, ($4.00 for 8 hours' work). The following year I went to Klondike and made a fortune of $3,000.00 in one year; returning home in 1904 to obtain a patent for my improved homestead. In 1902 the first Basilian Fathers came to Alberta to attend to the religious needs of Ukrainian settlers and

established a monastery on their homestead near Mundare. They were Fr. Platonidas Filas and Fr. Andrew Strocky. In 1910 they built a large church at Mundare, the corner-stone of which was laid by the late Sir Wilfred Laurier and consecrated later in the same year by His Execellency Metropolitan A. Sheptycky during his visit to Canada. The number of Basilian monks and nuns increased every year by newcomers and adoption of novices. In later years they built a college, a hospital supervised by Sisters of Charity, an Orphanage and a Calvary Grotto. They also established their own press.

In 1905 I started to organize public school districts. The first one was Kolomea S. D. No. 1507 in which Joseph McCallum was the first teacher. The same year we purchased a big threshing outfit run by myself as steam engineer and training several young men to pass the examination. I opened the first general store and postoffice at Kolomea (named after the city where I attended college in the old country). Next year I organized Local Improvement Districts and later a Municipal District, acting as their secretary-treasurer and still later as auditor. I was the first weed inspector for the territory between Lamont and Vermilion from Beaver Lake to North Saskatchewan River. I was also the first Commissioner for Oaths and later Notary Public for 30 years. I served as director of the Vegreville Exhibition Association for 35 years and am now an honorary life member.

In 1910 Paul Rudyk and I organized the first National Co-operative Company on shares. About 200 members invested $100,000 and made it a financial success during 10 years by operating 9 branches and paying dividends of 20% every year. Owing to the depression the Co-operative was forced into bankruptcy.

The first Ukrainian doctor to graduate from the University of Alberta, in 1923, was Dr. John Orobko. Harry Kostash was appointed first school inspector. The first community centre and reading hall was built at Myrnam in 1909 by organizers Paul Melnyk and Wm. Romaniuk. Andrew Shandro was the first Member of Legislative Assembly elected in 1913. In 1926 Michael Luchkovich was elected by supporters of the U.F.A. party as Member of Dominion Parliament. His successor, Anthony Hlynka, representing the Social Credit party, was elected in 1940 and was succeeded in 1949 by the present member John Decore, of the Liberal party. This shows that Ukrainian settlers are of various political shades, including Communists which are few now and ignominious.

Finally I should also mention the recognitions, awards and championships obtained by Ukrainians for their excellent success on the land. About 15 years ago a Ukrainian Municipal District received the C. N. R. award of $1,000 for the best farms, homes and household conditions. Three master farmers: Jack Melenka of Vegreville, John Porozny of Willingdon, and John Scrypicky of Mundare in the last 3 years have been awarded plaques and $1,000.00 cash each by the Department of Agriculture. As to wheat, oats and barley kings and champions at the World Fair in Chicago, I may say that Skladan Brothers of Andrew head the list. John Eliuk of Hairy Hill is a close follower with other exhibitors obtaining secondary prizes. In 1939, and in 1940 exhibition there were 11 winners. In 1942, three champions for each kind of grain besides secondary prizes for wheat 10, barley 3 and oats 11, out of 16 set prizes. This was a great record due to painstaking, arduous work of our first agronomist, William Pidruchney, since 1926 to the present, and his successors Fred Magera, M. D. Shemeluk and others.

The Town of Vegreville is the centre of a rich farming district. Besides all the attributes of a thriving community, it boasts of a fine Ukrainian Greek Orthodox Church. It was also the home of the former M. H. Ukrainian Institute (now St. John's Institute in Edmonton).

Capitol Theatre

The House of Fine Entertainment

Owned and Operated by

KIERYLUK BROTHERS & CO.

VEGREVILLE : : ALBERTA

Muzyka & Tunis

DEPARTMENT STORE

Store of Service and Quality

Phone 9

VEGREVILLE : : ALBERTA

Decore, Koshuta, Sully

Barristers and Solicitors

Phone 42

VEGREVILLE : : ALBERTA

GEORGE'S

GEO. FLICZUK — PROP.

GROCERY — CONFECTIONERY

Fruit, Soft Drinks and School Supplies

Telephone 250 **Vegreville, Alberta**

AUTOGRAPHS

AUTOGRAPHS